

ANTHONY DE MELLO

CÂNTECUL PĂSĂRII

® EDITURA SUN

Colectia „Lumea din noi”

CÂNTECUL PĂSĂRII
Anthony de Mello

CÂNTECUL
PĂSĂRII

ANTHONY DE MELLO

Traducere
Dimitrie Iliescu

EDITURA MIX

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră.

Cărțile părintelui Anthony de Mello au fost scrise într-un context multi-religios, pentru a-i ajuta pe credincioșii altor religii, pe agnostici și pe ateii, în căutarea lor spirituală, nefiind în nici un caz manuale pentru credincioșii catolici, pentru instruirea în doctrina sau dogma creștină. (n. ed.)

Această carte a fost scrisă pentru oameni aparținând tuturor religiilor, indiferent de convingeri și de credințe, inclusiv pentru ateii. Nu pot totuși să le ascund cititorilor mei că sunt preot al Bisericii Catolice. Am studiat, în toată libertatea, tradiții mistice necreștine și nereligioase și am fost profund influențat de ele. Mă întorc însă de fiecare dată la biserica de care aparțin, căci ea este căminul meu spiritual. Deși sunt profund conștient, uneori chiar stânjenit, de limitările și de stângăciile ei, nu pot să trec totuși cu vederea că am fost format la școala ei și că îi datorez ceea ce sunt astăzi. De aceea, dedic cu recunoștință această carte bisericii creștine. (n.a.)

Toată lumea adoră poveștile. Veți găsi în această carte o sumedenie de povestiri: budiste, creștine, zen, hasidice, rusești, chineze, hinduse, sufite; mai vechi sau mai noi.

Toate au o calitate specială: dacă sunt citite într-un anume fel, ajută la creșterea spirituală a cititorului.

CUM TREBUIE CITITE?

Există trei posibilități:

1. Citiți mai întâi o povestire, apoi treceți la următoarea. În acest fel, lectura vă va delecta.

2. Citiți de două ori aceeași povestire, apoi reflectați asupra ei. Aplicați mesajul ei în viața dumneavoastră. Veți începe să înțelegeți astfel ce înseamnă teologia. Această manieră pragmatică de a citi cartea poate fi aplicată cu succes într-un grup al cărui membri au preocupări comune. Vă puteți constitui astfel un grup esoteric.

3. După ce ați reflectat asupra povestirii, recitiți-o într-o stare de reculegere interioară, astfel încât istorioara să își reveleze adevărata semnificație profundă, ascunsă uneori dincolo de cuvinte și de gânduri. Veți începe să înțelegeți astfel ce înseamnă misticismul.

La fel de bine, puteți medita asupra povestirii întreaga zi, oriunde v-ați afla, lăsând parfumul ei să vă pătrundă.

Lăsați mesajul ei să îi vorbească inimii, nu creierului dumneavoastră. Și această metodă poate trezi misticul dinlăuntrul ființei dumneavoastră. De altfel, acesta a fost scopul real pentru care au fost create, la origini, aceste povestiri.

AVERTISMENT

Majoritatea istorioarelor au atașat un mic comentariu. Unicul scop al acestuia este acela de a trezi în dumneavoastră dorința de a face propriile comentarii. Nu vă limitați la comentariile din această carte. De ce ați imita părerile altora?

Feriți-vă să aplicați mesajul povestirilor altor persoane decât dumneavoastră înșivă, indiferent dacă este vorba de preoți, mullahi, vecini etc. În caz contrar, veți face mai mult rău decât bine. Mesajul acestor povestiri vi se adresează direct dumneavoastră, nu altcuiva.

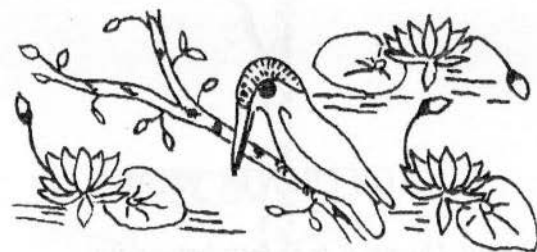
Atunci când citiți pentru prima oară cartea, citiți povestirile în ordinea în care sunt scrise. Există o logică a lor, care se poate pierde dacă le veți citi la întâmplare.

GLOSAR

Teologie: *Arta de a relata povestiri despre Divin. La fel, arta de a le asculta.*

Misticism: *Arta de a savura și de a înțelege cu inima semnificația interioară a acestor povestiri, mergând până la transformarea personală.*

MĂNÂNCĂ-ȚI PROPRIUL FRUCT

Un discipol s-a plâns odată:

– Ne spui povești, dar nu ne revelezi niciodată semnificația lor.

Maestrul:

– Ce-ai spune dacă cineva ți-ar oferi un fruct gata mestecat?

O DIFERENȚĂ VITALĂ

Sufitul Uwais a fost întrebat odată:

– Ce a adus nou în viața ta Grația divină?

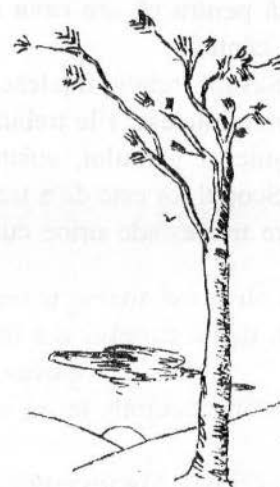
El a răspuns:

– Când mă trezesc dimineața, mă simt ca un om care nu este sigur dacă va trăi până seara.

– Bine, dar nu știe toată lumea acest lucru?

– Ba da. Dar nu toți simt acest lucru.

Nimeni nu s-a îmbătat vreodată ascultând cuvântul vin.

CÂNTECUL PĂSĂRII

Discipolii nu mai pridideau cu întrebările legate de Dumnezeu. Maestrul le-a spus:

– Dumnezeu este Necunoscut, este Incognoscibil.

Orice afirmație legată de El, orice răspuns la întrebările voastre, nu ar face decât să denatureze Adevărul.

Discipolii au rămas uimiți în fața acestui răspuns evaziv:

– Atunci, de ce mai vorbești despre El?

– De ce cântă pasărea? le-a răspuns Maestrul.

Păsărea nu cântă pentru că are ceva de spus, ci pentru că dorește să cânte.

Cuvintele unui Savant trebuie înțelese. Cuvintele unui Maestru nu trebuie înțelese. Ele trebuie ascultate la fel cum asculți șuierul vântului, susurul apei și ciripitul păsărelelor. Scopul lor este de a trezi în inima discipolului ceva care transcende orice cunoaștere.

ACUL

Un sfânt a primit harul de a putea vorbi limba furnicilor. El s-a adresat uneia dintre ele, care avea aerul unui savant:

– Cum arată Atotputernicul? Seamănă El cu o furnică?

– Atotputernicul? Nici vorbă! Vezi tu, noi, furnicile, nu avem decât un singur ac, în timp ce Atotputernicul are două!

Un posibil post scriptum:

Întrebată cum arată cerul, furnica-savant a răspuns solemn:

– În cer, noi vom arăta la fel ca El: vom avea două ace, dar ceva mai mici.

Cât despre poziția pe care o va avea noul ac în corpul celest al furnicii, există o controversă aprinsă între diferitele curente religioase de gândire, pe care nimeni nu a putut-o rezolva până astăzi.

ELEFANTUL ȘI ȘORICELUL

Un elefant făcea baie într-un iaz din mijlocul junglei. Un șoricel s-a postat pe malul iazului și i-a cerut imperios să iasă afară din bazin.

– Nu vreau, a răspuns elefantul.

– Insist să ieși chiar în această clipă, i-a spus pe un ton ferm șoricelul.

– De ce?

– Am să-ți spun numai după ce vei ieși.

– Atunci, nu ies.

Până la urmă, mânat de curiozitate, elefantul a ieșit afară din apă. S-a așezat în fața șoricelului și l-a întrebat:

– De ce ai vrut să ies din apă?

– Nu eram sigur dacă nu porți cumva slipul meu, i-a răspuns șoricelul.

Mai degrabă va încăpea elefantul în slipul șoricelului decât Dumnezeu în conceptele noastre despre El.

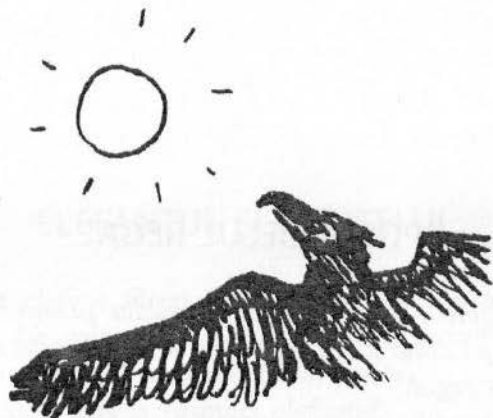
PORUMBELUL REGAL

Regele l-a numit pe Nasruddin prim-ministru. Odată, pe când se plimba prin palat, acesta a văzut un șoim regal.

Nasruddin nu mai văzuse niciodată o asemenea pasăre. De aceea, el a luat foarfecile și a ajustat penele, ciocul și ghearele șoimului.

– Așa, acum arăți ca o pasăre decentă, a spus el. Este evident că îngrijitorul tău te-a cam neglijat în ultima vreme.

– Ești diferit, deci este ceva în neregulă cu tine!

SALVAREA PEȘTELUI DE CĂTRE MAIMUȚĂ

– Ce Dumnezeu faci? am întrebat-o eu pe maimuță, văzând că scoate din apă un pește, pe care îl așază pe creanga unui copac.

– L-am salvat de la înec, a venit prompt răspunsul.

Soarele dă vedere vulturului, dar orbește bufnița.

SARE ȘI BUMBAC ÎN RÂU

Odată, Nasruddin ducea la piață doi saci de sare. În dreptul unui râu, măgarul său a intrat în apă și sarea s-a dizolvat. Fericit că a scăpat de greutate, când a ajuns pe malul opus, animalul a început să sară în sus de bucurie. Nasruddin era însă foarte supărat.

În următoarea zi de piață, Nasruddin a umplut sacii cu bumbac. Când măgarul a intrat în apă, acesta s-a îmbibat, iar animalul aproape că s-a înecat sub povara greutății sale.

– Aha! a spus Nasruddin cu un rânjel de satisfacție. Asta o să te învețe minte să te mai bucuri data viitoare când vei mai intra în apă!

Doi oameni s-au scufundat în religie.

Unul dintre ei a ieșit din ea viu*, celălalt s-a înecat.

* N. Tr. Aluzie la renașterea spirituală, sau la învierea într-un spirit de care vorbesc toți marii inițiați, inclusiv Iisus (a doua naștere).

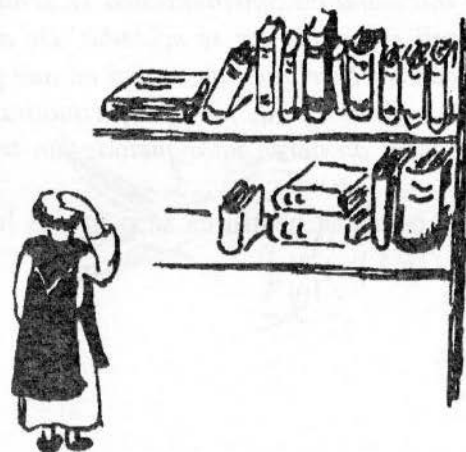
CĂUTAREA MĂGARULUI

Toată lumea s-a speriat văzându-l pe Mulla Nasruddin mânându-și cu asprime măgarul pe străzile orașului.

- Unde ai plecat, Mulla? I-au întrebat ei.*
- Îmi caut măgarul, le-a răspuns Nasruddin.*

Se spune că discipolii l-au văzut odată pe Maestrul zen Rinzai căutându-și corpul, lucru care i-a amuzat nespus (sărmanii, ei nu înțelegeau ce înseamnă iluminarea!).

Mai sunt și unii care susțin că îl caută pe Dumnezeu!!

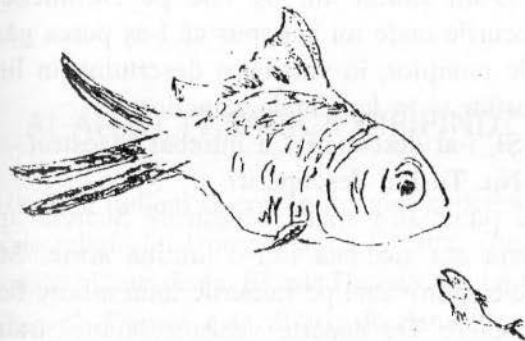
ADEVĂRATA SPIRITUALITATE

Maestrul a fost întrebat:

- Ce este Spiritualitatea?*
- Spiritualitatea este acel lucru care conduce la Transformarea Interioară.*
- Dar dacă eu aplic metodele tradiționale care au fost transmise de Maeștri, asta nu înseamnă Spiritualitate?*
- Dacă nu atingi rezultatele pe care le-au atins ei, nu este Spiritualitate. O pătură nu merită să fie numită astfel dacă nu mai încălzește.*

– Asta înseamnă că Spiritualitatea se schimbă?
– Oamenii și nevoile lor se schimbă. De aceea, ceea ce era cândva Spiritualitate, astăzi nu mai poate fi numit astfel. Ceea ce voi numiți Spiritualitate nu este de fapt decât atestarea unor metode din trecut.

Nu tăiați persoana pentru ca să o încapă haina.

PEȘTIȘORUL

– Scuză-mă, s-a adresat un peștișor unui pește mai bătrân. Ești mai în vârstă decât mine... Poți să-mi spui unde pot descoperi acel lucru care se numește Ocean?

– Oceanul, i-a răspuns peștele mai bătrân, este acel lucru în care te scalzi chiar acum.

– O, asta? Bine, dar asta este apă! Ceea ce caut eu este Oceanul, a răspuns deziluzionat peștișorul, după care a plecat mai departe să caute.

Discipolul a ajuns la un Maestru îmbrăcat într-o robă de *sannyasin**:

– L-am căutat ani de zile pe Dumnezeu, în toate locurile unde mi s-a spus că l-aș putea găsi: pe vârfurile munților, în vastitatea deșertului, în liniștea mănăstirilor și în locuințele săracilor.

– Și, l-ai descoperit? a întrebat Maestrul.

– Nu. Tu l-ai descoperit?

Ce putea să-i spună Maestrul? Soarele apunea și camera era scăldată într-o lumină aurie. Mii de rândunele sporovăiau pe ramurile unui arbore *banyan* din apropiere. De departe venea zgomotul traficului de pe o autostradă. Un tântar bâzâia, semn că era pe punctul de a înțepa pe cineva... Și totuși, acest om stătea în fața lui și îi spunea că nu l-a găsit pe Dumnezeu!

După o vreme, discipolul a plecat mai departe, să își continue căutarea...

Nu mai căuta, peștișorule. Nu este nimic de căutat. Tot ce trebuie să faci este să *privești*.

---

* N. tr. Călugăr rătăcitor (care trăiește în afara celor lumești).

AI AUZIT PĂSĂRICA CIRIPIND?

Hindușii indieni au creat o imagine superbă pentru a descrie relația lui Dumnezeu cu Creația. Dumnezeu „dansează” alături de ea. El este Dansatorul, iar Creația este Dansul. Dansul este diferit de dansator, dar nu are o existență separată de existența acestuia. Cei doi nu pot fi despărțiți, iar dansul nu poate fi luat și pus într-un sertar numai pentru că așa îți convine ție. Când dansatorul se oprește, dansul se oprește și el.

Atunci când îl căutăm pe Dumnezeu, noi gândim prea mult, reflectăm prea mult, vorbim prea mult. Chiar și atunci când privim acest dans pe care îl numim creație, noi nu facem decât să gândim, să vorbim (cu noi înșine sau cu alții), să reflectăm, să analizăm, să filozofăm. Reducem astfel totul la cuvinte, la zgomote inutile.

Păstrați tăcerea și contemplați Dansul. Limitați-vă să priviți: o stea, o floare, o frunză veștedă, o pasăre, o piatră... Vă puteți alege ca obiect al contemplației orice fragment al Dansului. Priviți. Ascultați. Miroșiți.

Atingeți. Gustați. În acest fel, nu va trece mult și îl veți vedea pe El, Dansatorul!

Discipolul se plângea mereu Maestrului:

– Îmi ascunzi secretul suprem al zenului.

Maestrul contesta vehement această acuzație, dar el refuza să accepte.

Într-o zi, cei doi se plimbau pe dealuri, când s-a auzit ciripitul unei păsărele.

– Ai auzit păsărica ciripind? a întrebat Maestrul.

– Da, i-a răspuns discipolul.

– Ei bine, acum cred că ai înțeles că nu ți-am ascuns nimic.

– Într-adevăr...

Dacă ai auzi cu adevărat ciripitul unei păsărele, dacă ai vedea cu adevărat un copac... ai ști. Dincolo de cuvinte și de concepte.

Ce ai spus? Că ai auzit zeci de păsărele ciripind și că ai văzut sute de copaci? Dar ce ai văzut, copacul sau eticheta pe care i-ai pus-o? Dacă privești un copac și vezi un copac, înscamnă că nu l-ai văzut cu adevărat. Dacă privești un copac și vezi un miracol, poți spune că l-ai văzut într-adevăr! Nu ai simțit niciodată cum ți se umple inima de o încântare infinită atunci când ai ascultat o pasăre ciripind?

TAI LEMNE!

Când Maestrul zen a atins iluminarea, el a scris următoarele versuri pentru a celebra evenimentul:

„O, ce minune sublimă!

Tai lemne!

Car apă din puț!“

După atingerea iluminării, nimic nu se schimbă de fapt. Copacul rămâne tot un copac. Oamenii rămân exact așa cum erau și înainte. Chiar și tu rămâi același. Dacă dorești, îți poți păstra chiar toanele sau momentele de mânie, poți să te comporți cu înțelepciune sau

să te prostești la fel ca un copil. Singura diferență care apare este că vezi lucrurile cu ochi diferiți. Acum, ești mult mai detașat, iar inima ta se minunează în permanență.

Aceasta este esența Contemplării: capacitatea de a te minuna.

Contemplarea diferă de extaz. Extazul conduce la izolare, în timp ce iluminatul contemplativ continuă să taie lemne și să care apă din puț. Contemplarea diferă și de simțul frumuseții. Acesta din urmă produce o desfătare estetică, în timp ce contemplarea generează aceeași stare de minunare indiferent dacă obiectul ei este frumos sau nu din punct de vedere estetic.

Copiii cunosc cel mai bine această stare. Ei se minunează foarte des. De aceea, ei au foarte ușor acces la Împărăție.

BAMBUȘII

Brownie, câinele nostru, stătea încordat, privind în sus, către copac, cu urechile ridicate și cu coada întinsă. Se pare că văzuse o maimuță. Conștiința sa nu mai conținea nimic altceva, decât imaginea maimuței. Nici un alt gând nu îi tulbura concentrarea. El nu-și făcea griji pentru ziua de mâine. Brownie a fost cel mai apropiat exemplu de Contemplare pe care l-am văzut vreodată.

Dacă v-ați lăsat vreodată absorbit în întregime de imaginea unei pisici jucându-se, veți înțelege ce vreau să spun.

Iată una dintre formulele Contemplării (la fel de bună ca oricare alta): lasă-te în totalitate absorbit în momentul prezent! Renunță la orice gând legat de viitor, de trecut, la orice imagine sau abstracție, și savurează plenar prezentul. Starea de contemplație va apărea în curând!

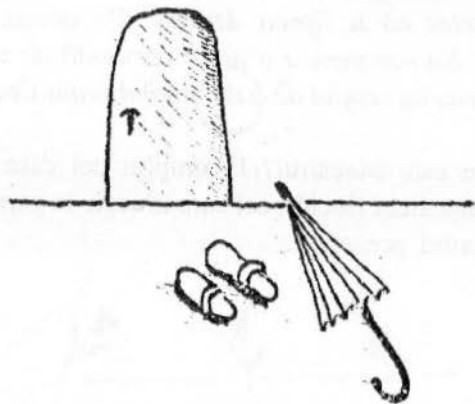
După ani de antrenament, discipolul l-a implorat pe Maestru să-l conducă spre iluminare. Maestru l-a condus la o tufă de bambuși și i-a spus:

– Vezi bambusul acela, cât de înalt este? Îl vezi și pe cel de lângă el, cât de scurt este?

Iar discipolul a atins iluminarea.

Se spune că Buddha a practicat toate formele de asceză cunoscute în India la vremea sa, cu scopul de a atinge iluminarea. În zadar însă. Într-o zi, el stătea sub un arbore *bodhi*, când iluminarea s-a produs de la sine. El le-a vorbit discipolilor săi despre iluminare în cuvinte care le pot părea ciudate celor neinițiați: „Când inspirați profund, o, călugări, fiți conștienți de faptul că inspirați profund. Când inspirați superficial, o, călugări, fiți conștienți de faptul că inspirați superficial. Când nu inspirați nici prea profund, nici foarte superficial, o, călugări, fiți conștienți de faptul că nu inspirați nici prea profund, nici foarte superficial“. Conștientizare. Atenție. Absorbție.

Copiii mici sunt foarte absorbiți de ceea ce fac. Într-adevăr, ei sunt foarte apropiați de Împărăție.

ATENȚIA CONSTANTĂ

Nici un adept zen nu și-ar propune vreodată să le predea celorlalți fără să fi trăit alături de Maestru cel puțin zece ani.

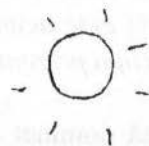
După ce și-a încheiat cei zece ani de ucenicie, Tenno a dobândit rangul de învățător. Într-o zi, el s-a dus în vizită la Maestru său, Nan-in. Era o zi ploioasă, așa că Tenno era îmbrăcat cu o pelerină groasă din lână și ținea deasupra capului o umbrelă.

Când a intrat, Nan-in l-a întâmpinat astfel:

– Ți-ai lăsat pelerina și umbrela la intrare, nu-i așa? Spune-mi, ai așezat umbrela în partea stângă sau în partea dreaptă a pelerinei?

Tenno s-a simțit stânjenit, căci nu știa răspunsul. El a înțeles că îi lipsea Atenția. De aceea, el s-a întors la Nan-in pentru o nouă perioadă de zece ani de ucenicie, cu scopul de a dobândi Atenția Constantă.

Cine este Maestrul? E simplu: cel care este în permanență atent (lucid), cel care trăiește în permanență în momentul prezent.

SACRALITATEA MOMENTULUI PREZENT

Buddha a fost întrebat odată:

– Ce anume face dintr-un om un sfânt?

El a răspuns:

– Fiecare oră este împărțită într-un anumit număr de secunde și fiecare secundă este împărțită într-un anumit număr de fracțiuni. Sfânt este acela care este capabil să fie prezent în fiecare fracțiune de secundă.

Luptătorul japonez a fost capturat și aruncat în închisoare. Nu a putut dormi întreaga noapte, convins

că va fi torturat a doua zi dimineață.

Apoi și-a amintit cuvintele Maestrului: „Nu există mâine. Singura realitate este acum“.

A revenit astfel la clipa prezentă și a putut adormi.

Cel care nu se lasă dominat de grijile viitorului trăiește precum păsările cerului și precum florile pământului. El nu se gândește la ziua de mâine și este scufundat total în momentul prezent. Aceasta este sacralitatea!

CLOPOTELE TEMPLULUI

Templul a fost construit pe o insulă și avea o mie de clopote, mai mari sau mai mici, șlefuite de cel mai bun meșter din lume. Când bătea vântul sau când începea o furtună, clopotele începeau să sune, generând o simfonie care înălța inima ascultătorilor până la cer.

Vremea a trecut, iar insula s-a scufundat în ocean, și odată cu ea, templul cu clopotele sale. O veche legendă susține că acestea continuă să bată și acum, fără încetare, putând fi auzite de toți cei care ascultă cu atenție. Inspirat de legendă, un tânăr a călătorit

mii de mile, hotărât să asculte sunetul clopotelor. A rămas pe malul oceanului zile la rând, acolo unde se afla cândva insula, și a ascultat cu cea mai mare atenție. Singurele sunete pe care le auzea însă erau cele ale oceanului. A făcut toate eforturile să facă abstracție de ele, dar în zadar; sunetele scoase de ocean păreau să domine întreaga lume.

A continuat astfel săptămâni la rând. Ori de câte ori se simțea descurajat, îi asculta pe pandițir din sat vorbind solemn despre misterioasa legendă. Inima sa se aprindea atunci din nou de entuziasm, dar acesta scădea după alte săptămâni de concentrare fără nici un rezultat.

În cele din urmă, s-a hotărât să renunțe. Poate că nu-i era dat să audă clopotele. Poate că legenda nu era adevărată. Era ultima zi, așa că s-a dus pe malul oceanului să-și ia rămas bun de la el, de la cer, de la vânt și de la cocotierii de pe mal. S-a așezat pe nisip și, pentru prima oară, a ascultat cu adevărat sunetul oceanului.

Curând, era atât de absorbit de sunet încât aproape că a uitat de sine, atât de infinită era liniștea pe care o genera în el.

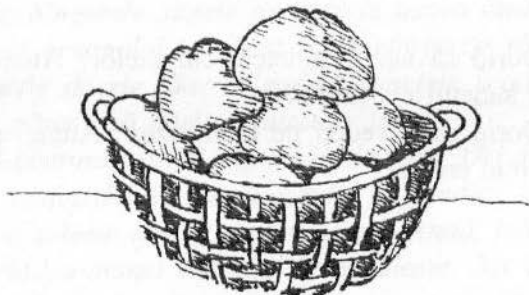
În profunzimea acestei liniști, a auzit! Mai întâi un clopoțel, apoi altul, și din nou, altele și altele...

* N. Tr. Pandit – învățat indian.

până când sunetele s-au unit într-o simfonie glorioasă, într-o armonie perfectă, care i-a înălțat inima pe cele mai înalte culmi ale extazului.

Doriți să auziți sunetele clopotelor? Atunci ascultați sunetul oceanului.

Doriți să îl vedeți pe Dumnezeu? Atunci priviți cu atenție creația.

CUVÂNTUL ÎNTRUPAT

În Evanghelia Apostolului Ioan putem citi:

Cuvântul s-a întrupat și a venit să locuiască printre noi... Prin el, toate lucrurile și-au început existența. Nimic nu ar fi putut fi creat fără el. Viața ființelor create este viața lui, iar această viață a fost lumina oamenilor. Lumina strălucește în întuneric, iar acesta nu o poate cuprinde.

Priviți cu atenție în întunericul. Nu va trece mult și veți vedea lumina. Priviți cu atenție lucrurile. Nu va trece mult și veți vedea Cuvântul.

Cuvântul s-a întrupat și a venit să locuiască printre noi...

Și nu mai faceți atâtea eforturi să inversați lucrurile*. Cuvinte, cuvinte, cuvinte!

* N. Tr. În original: să transformați trupul în cuvinte.

IDOLUL UMAN

O veche poveste hindusă:

Vasul unui negustor a eşuat pe malul insulei Sri Lanka, unde domnea Vibhishana, Regele Monștrilor. Văzându-l pe negustor, Vibhishana a intrat în extaz și a spus: „Ah! Seamănă cu Rama al meu! Aceeași formă umană!“ După care l-a îmbrăcat pe bietul om în haine regale și l-a acoperit cu bijuterii, închinându-i-se.

Misticul hindus Ramakrishna spunea: „Când am auzit pentru prima oară această poveste, am simțit o fericire indescriptibilă. Dacă Dumnezeu este adorat sub forma unor statuete din lut, de ce nu ar fi adorat el sub forma unui om adevărat?“

CĂUTAREA ÎNTR-UN LOC GREȘIT

Un vecin l-a văzut pe Nasruddin stând în patru labe.

– Ce cauți, Mulla?

– Cheile.

Dornic să-l ajute, vecinul s-a lăsat și el în patru labe și a început să caute. După o vreme, l-a întrebat:

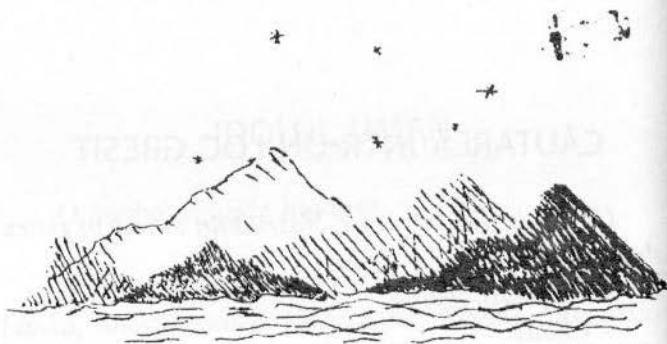
– Unde le-ai pierdut?

– Acasă.

– Doamne! Atunci, de ce le cauți aici?

– Pentru că aici este mai multă lumină.

Căutați-l pe Dumnezeu acolo unde l-ați pierdut.

ÎNTREBAREA

Călugărul:

– Cum s-au născut toți acești munți, toate aceste râuri, planete și stele?

– Dar întrebarea ta, de unde s-a născut? i-a răspuns Maestrul.

Căutați în interior!

CEI CARE PUN ETICHETE

Viața este precum un vin bun.

Toată lumea citește eticheta sticlei, dar aproape nimeni nu bea din vin.

Se spune că Buddha a arătat odată către o floare și le-a cerut discipolilor să spună câte ceva despre ea.

Unul a ținut o adevărată conferință. Altul a rostit un poem. Un al treilea a spus o parabolă. Fiecare se străduia să fie mai profund și mai erudit decât ceilalți.

Etichete!

Mahakashyap a zâmbit și a tăcut. El a fost singurul care a văzut floarea.

Ah, dacă aş putea *savura* o pasăre,
o floare,
un copac,
o față umană!

Dar, vai! Nu am timp, căci îmi risipesc întreaga energie încercând să dezlipesc eticheta.

FORMULA

Misticul s-a întors din deșert.

– Spune-ne, l-au întrebat ceilalți, cum arată Dumnezeu?

Cum le-ar fi putut explica el ce a simțit în inima sa? Cum poate fi tradus Dumnezeu în cuvinte?

În sfârșit, a găsit o formulă – nu foarte adecvată nici aceasta – dar care i-ar fi putut tenta pe unii dintre ei să încerce să simtă ei înșiși ce a experimentat el.

Ceilalți au luat formula și au făcut din ea un text sacru. Au impus-o apoi tuturor sub forma unei convingeri sfinte. Au făcut mari eforturi pentru a o răspândi în țări străine. Unii și-au dat chiar viața pentru ea.

Singur misticul era trist. Se pare că ar fi fost mai bine dacă nu le-ar fi spus nimic.

EXPLORATORUL

Exploratorul s-a întors acasă. Locuitorii orașului său erau dornici să afle cum era Amazonul. Dar cum ar fi putut descrie sentimentele extatice din inima sa atunci când a văzut acele flori exotice și când a auzit sunetele pădurii tropicale, când a înfruntat pericolele, când s-a luptat cu fiarele sălbatice sau când și-a mânuit canoea pe cursul rapid al fluviului?

În cele din urmă, le-a spus:

– Duceți-vă și aflați singuri.

Pentru a le arăta drumul, le-a desenat o hartă.

Oamenii au luat harta, au înrămat-o și au așezat-o în vitrină, la Primărie. Unii și-au făcut copii personale, dându-se apoi drept experți în problema Amazonului, căci cunoșteau fiecare cotitură a fluviului, cât de lat era acesta, cât de adânc, unde se aflau cascadele și brațele sale.

Se spune că Buddha a refuzat cu încăpățănare să se lase atras în discuții despre Dumnezeu.

Se pare că își dădea seama foarte bine de pericolele pe care le presupunea trasarea unei hărți pentru exploratorii din fotoliu.

TOMA D'AQUINO NU MAI SCRIE

Se spune că Toma d'Aquino, unul din cei mai prolifici teologi ai lumii, a încetat brusc să mai scrie. Când secretarul său s-a plâns, reproșându-i lucrările neterminate, Toma a răspuns:

– Frate Reginald, acum câteva luni am experimentat o scânteie din Absolutul divin, după care mi-am dat seama că tot ce am scris despre Dumnezeu nu valorează nici cât o ceapă degerată.

Ce altceva s-ar putea întâmpla atunci când savantul devine clarvăzător?

Când misticul a coborât de pe munte, el a fost întâmpinat de ateu, care i-a spus sarcastic:

– Ce ne-ai adus din acea grădină a desfătărilor în care ai fost?

Misticul i-a răspuns:

– La început am avut intenția să-mi umplu poalele cămășii cu flori, pentru a le aduce celor dragi. Parfumul lor m-a îmbătat însă atât de tare încât am uitat cu desăvârșire de cămașă.

Maeștrii zen exprimă astfel, în maniera lor succintă, acest lucru: „Cine știe, nu spune. Cine spune, nu știe“.

LOVITURA DERVIȘULUI

Un derviş stătea liniștit pe malul unui râu. Un călător pus pe glume i-a văzut ceafa și nu s-a putut abține să nu-i tragă o palmă răsunătoare. El a rămas uimit auzind sunetul puternic pe care l-a produs palma sa pe gâtul dervişului. Înfuriat la culme, acesta s-a ridicat să-l lovească la rândul lui.

– Stai puțin, i-a spus călătorul. Poți să mă lovești, dacă dorești, dar mai întâi răspunde-mi la următoarea întrebare. Ce anume a produs sunetul: palma mea sau ceafa ta?

– N-ai decât să-ți dai singur răspunsul. Mie, durerea nu-mi permite să teoretizez. Tu îți poți permite acest lucru, căci nu simți ce simt eu.

O NOTĂ DE ÎNȚELEPCIUNE

Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu Kakua după ce a plecat de la curtea împăratului. Iată povestea lui:

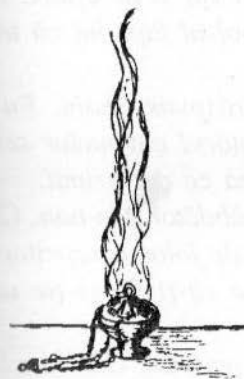
Kakua a fost primul japonez care a studiat zenul în China. Nu-i plăcea să călătorească prea mult, căci își lua meditația foarte în serios. Atunci când oamenii îl puneau întrebări, le dădea un răspuns scurt, nu mai mult de unul sau două cuvinte, după care se grăbea către un alt colț al pădurii, unde să nu fie tulburat.

Când s-a întors în Japonia, împăratul a auzit de el și i-a poruncit să vină la curte și să predice noua învățătură. Ajuns în fața împăratului, Kakua a rămas

tăcut și neajutorat. Apoi a scos dintre faldurile robei sale un fluier și a cântat o singură notă, scurtă. La sfârșit a făcut o plecăciune în fața împăratului și a dispărut.

Confucius spune: „Nu le predicați oamenilor înțelepți, căci nu sunt oamenii potriviți. Oamenii înțelepți nu predică, întrucât și-ar irosi cuvintele*“.

* N. Tr. Joc de cuvinte greu de tradus: „Not teach ripe person: waste of person. Teach not ripe person: waste of words“.

CE SPUI?

Maestrul își imprimă înțelepciunea în inimile discipolilor săi, nu în paginile unei cărți. Discipolii pot purta această înțelepciune în inimă 30 sau 40 de ani, până când întâlnesc pe altcineva pregătit să o recepteze. Astfel s-a propagat tradiția zen.

Maestrul zen Mu-nan l-a chemat odată pe discipolul său Shoju și i-a spus:

— Shoju, eu am îmbătrânit. De aceea, de acum înainte tu vei fi acela care va duce mai departe această învățătură. Iată o carte care s-a transmis din generație

în generație, de la un Maestru la altul. Am adăugat eu însumi câteva note, care îți vor fi de ajutor. Iată, îți dau această carte, ca simbol al faptului că te-am desemnat succesorul meu.

– Poți s-o păstrezi, i-a răspuns Shoji. Eu am primit învățătura zen fără ajutorul cuvintelor scrise, și sunt foarte mulțumit cu ceea ce am primit.

– Știu, știu, i-a răspuns răbdător Mu-nan. Chiar și așa, această carte le-a fost de folos măștrilor din șapte generații, și s-ar putea să-ți fie și ție utilă. Ia-o, te rog.

Cei doi se aflau lângă un șemineu. Când cartea a atins palma lui Shoji, acesta a aruncat-o instantaneu în foc. El nu avea nevoie de cuvinte scrise.

Mu-nan nu fusese văzut niciodată furios, dar de această dată a început să strige:

– Trebuie să fii nebun? Ce faci?

– Tu ești cel nebun, i-a strigat înapoi Shoji. Ce spui?

DIAVOLUL ȘI PRIETENUL SĂU

Diavolul s-a dus la plimbare cu un prieten. Cei doi au văzut pe cineva în fața lor aplecându-se și ridicând ceva de jos.

– Ce a găsit acel om? a întrebat prietenul.

– O frântură de adevăr, i-a răspuns diavolul.

– Și nu te tulbură acest lucru?

– Deloc. Am să-l las să o transforme într-o convingere.

O convingere religioasă nu este altceva decât un indicator care arată calea către Adevăr. Cine se agață de indicator nu poate cunoaște Adevărul, deoarece este convins că l-a găsit deja.

NASRUDDIN A MURIT

Odată, Nasruddin se afla într-o dispoziție filozofică:

– Cine poate spune ce este viața și ce este moartea?

Nevasta lui și-a ridicat capul dintre oalele ei și l-a răspuns:

– Voi, bărbații, sunteți toți la fel, nepractici. Oricine îți poate spune că atunci când extremitățile omului devin reci și rigide, acesta a murit.

Nasruddin a rămas foarte impresionat de înțelepciunea pragmatică a soției sale. Odată, se afla afară, în frigul iernii, când a simțit că mâinile și picioarele îi amortează, înghețate. „Trebuie să fi murit”, și-a spus el. Apoi, prin minte i-a trecut un alt gând: „Dacă am murit, de ce continui să merg? Ar trebui să zac la pământ, ca un cadavru”. Zis și făcut.

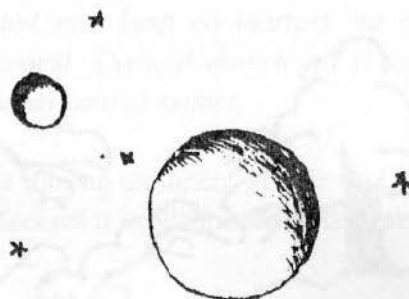
O oră mai târziu, un grup de călători l-a descoperit zăcând în zăpadă. Oamenii au început să se certe: unii spuneau că a murit, alții că mai trăiește

încă. Enervat, Nasruddin și-ar fi dorit să le strige: „Proștilor, nu vedeți că extremitățile mele sunt reci și rigide?“ Știa însă că un cadavru nu vorbește, așa că a tăcut.

În cele din urmă, oamenii au tras concluzia că este mort, așa că l-au luat pe umeri și l-au dus către cimitir. Peste ceva timp, au ajuns la o intersecție. Ei au început din nou să se certe, dându-și fiecare cu părerea în legătură cu drumul care duce la cimitir. Nasruddin a răbdat cât a răbdat, dar la un moment dat nu a mai putut suporta, așa că s-a ridicat și le-a spus:

– Scuzați-mă, domnilor. Drumul care duce la cimitir este cel din stânga. Știu că un cadavru nu vorbește, dar nu am putut să mă mai abțin. Vă asigur însă că nu se va mai repeta.

Când Realitatea se izbește de o convingere extrem de rigidă, cea care cedează, de regulă, este Realitatea.

OASELE CARE TESTEAZĂ CREDINȚA

Un scolastic creștin care interpreta Biblia la modul literal a fost interpelat odată de un savant:

– Biblia ta afirmă că pământul a fost creat acum 5.000 de ani. Noi am descoperit însă oase care arată că a existat viață pe pământ încă de acum un milion de ani.

Răspunsul nu s-a lăsat așteptat:

– Când Dumnezeu a creat pământul, El a așezat în mod deliberat acele oase vechi aici, ca să ne testeze credința. Numai așa se poate vedea cine crede mai degrabă în Cuvântul Lui decât în dovezile științifice.

O nouă dovadă de convingere rigidă care conduce la o percepție distorsionată a realității.

DE CE MOR OAMENII BUNI

Predicatorul din sat se afla în vizită la o bătrână. Aceasta l-a servit cu o ceașcă de cafea și a început să-l bombardeze cu întrebări:

– De ce trimite Domnul atât de des epidemii?

– Ei bine, a răspuns predicatorul, uneori oamenii devin atât de răi încât trebuie eliminați, așa că Domnul permite trimiterea unei epidemii.

– Dar atunci, a întrebat nelămurită bătrâna, de ce mor atât de mulți oameni buni alături de cei răi?

– Cei buni sunt luați ca martori, nu s-a lăsat clintit predicatorul. Domnul dorește ca și cei răi să beneficieze de un proces corect.

Nu există nici un argument la care un Credincios Rigid să nu găsească o explicație sau un contraargument.

MAESTRUL NU ȘTIE

Căutătorul s-a apropiat de Discipol și l-a întrebat respectuos:

– Care este semnificația vieții umane?

Discipolul a consultat Lucrările Maestrului și a răspuns, plin de încredere:

– Viața umană nu este altceva decât expresia exuberanței lui Dumnezeu.

Când Căutătorul a pus aceeași întrebare Maestrului însuși, acesta a răspuns:

– Nu știu.

Când Căutătorul spune: „Nu știu“, asta înseamnă cinste. Când Maestrul spune: „Nu știu“, asta înseamnă o minte mistică, ce cunoaște prin necunoaștere. Singur discipolul spune: „Știu“, ceea ce denotă ignoranță, sub forma cunoașterii împrumutate.

PRIVEȘTE ÎN OCHII LUI

Comandantul forțelor de ocupație s-a adresat primarului unui sat de munte:

– Știm că ascunzi un trădător. Dacă nu ni-l vei preda, îți vom hărțui oamenii prin toate mijloacele care ne stau la dispoziție.

Într-adevăr, în sat se ascundea un om, dar acesta era în mod evident nevinovat. Ce mai putea face însă primarul, având în vedere că liniștea întregului sat era amenințată? Zile întregi de discuții în Consiliul Satului nu au condus la nici o concluzie. De aceea, primarul s-a adresat preotului. Cei doi au petrecut o noapte întreagă căutând în Scripturi și până la urmă au găsit un text care să le justifice acțiunea rușinoasă: „Este mai bine să moară un singur om pentru a salva o națiune întreagă“.

Cu conștiința împăcată, primarul l-a predat pe fugar. Țipetele acestuia, datorate torturilor, s-au auzit multă vreme, până când a murit.

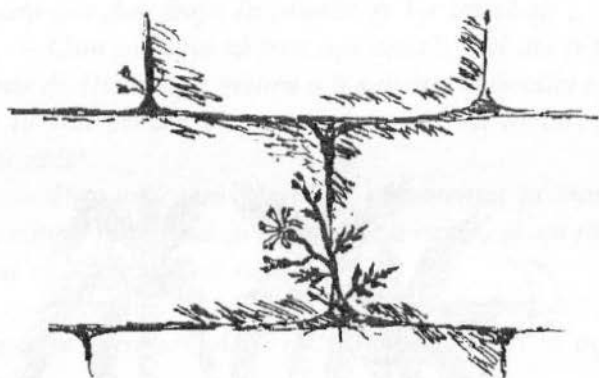
20 de ani mai târziu, în sat a venit un profet.
Acesta s-a dus drept la primar și l-a întrebat:

– Cum ai putut să faci așa ceva? Acel om a fost
trimis de Dumnezeu pentru a fi salvatorul acestei țări,
iar tu l-ai predat dușmanilor, care l-au torturat și
l-au ucis!

– Dar unde am greșit? a argumentat primarul.
Am căutat împreună cu preotul în scripturi și am făcut
ceea ce recomandau acestea.

– Tocmai aici ai greșit, i-a răspuns profetul. Ai
căutat în scripturi. Ar fi trebuit să-l privești în ochi!

GRÂUL DIN MORMINTELE EGIPTENE

Cercetătorii au găsit boabe de grâu cu o vechime de 5.000 de ani în mormântul unuia din regii Egiptului Antic. Cuiva i-a venit ideea să planteze boabele și, spre uimirea tuturor, acestea au dat rod.

Cuvintele unui om iluminat sunt precum niște semințe ale vieții și ale energiei. Ele pot rămâne sub formă de semințe timp de secole la rând, până când sunt semănate în solul fertil al unei inimi receptive.

Cândva, consideram cuvintele Scripturii ca fiind uscate și goale. În realitate, inima mea era împietrită și moartă. Ce semințe ar fi putut da rod pe un asemenea sol?

SCHIMBAREA SCRIPTURILOR

Cineva i-a spus lui Buddha:

– Domnule, învățătura dumitale nu se regăsește în Scriptură.

– Atunci introdu-o acolo.

După ce și-a mai revenit din uluire, omul nu s-a putut abține să nu continue:

– Mi-aș permite să-ți atrag atenția, domnule, că unele din lucrurile pe care le susții dumneata contrazic pur și simplu Scriptura.

– În cazul acesta, Scriptura trebuie modificată, i-a răspuns Buddha.

Cineva a făcut la Națiunile Unite o propunere de revizuire a tuturor scripturilor din lume, în sensul scoaterii tuturor citatelor care îndeamnă la intoleranță sau la cruzime, precum și a celor care afectează demnitatea ființei umane.

Când s-a descoperit că autorul acestei propuneri era Iisus Christos, reporterii s-au repezit la reședința acestuia să-i ia un interviu. Explicația lui a fost simplă:

– La fel ca și în cazul Sabatului, Scriptura a fost creată pentru ființele umane, și nu invers.

SOȚIA ORBULUI

Un tată și-a măritat fiica cea urâtă cu un orb, căci nimeni altcineva nu voia să o ia de soție.

Când un medic s-a oferit să-i restaureze orbului vederea, tatăl fetei s-a opus, de teamă ca ginerele său să nu îi alunge fiica.

Auzind această poveste, Sa'di a spus: „Este mai bine ca soțul unei femei urâte să rămână orb“.

În mod similar, este mai bine ca cel lipsit de curaj să rămână ignorant.

PROFESIONIȘTII

Viața mea spirituală depinde întru totul de profesioniști. Pentru a învăța să mă rog, am nevoie de un ghid spiritual. Pentru a descoperi care este voința lui Dumnezeu în ceea ce mă privește, trebuie să consult un Expert în Discernământ. Pentru a putea înțelege Biblia, trebuie să apelez la un Teolog Savant. Pentru a ști dacă am păcătuit sau nu, am nevoie de un Teolog Moralist. Și pentru ca păcatele să-mi fie iertate, trebuie să îngenunchez în fața unui Preot.

Un rege băștinaș din Insulele Mării de Sud dădea odată un banchet în cinstea unui înalt oaspete occidental.

Când a sosit timpul omagiilor Majestatea Sa, regele, a rămas așezat pe tron, în timp ce un orator profesionist, special angajat pentru această ocazie, l-a elogiat în toate felurile pe înaltul oaspete.

Când momentul festiv s-a încheiat, oaspetele s-a simțit dator să se ridice și să spună și el câteva cuvinte, dar regele i-a făcut semn să stea jos:

– Stai liniștit, i-a spus el. Am angajat un orator și pentru tine. În insulele noastre nu permitem amatorilor să țină discursuri publice.

Mă întreb dacă Dumnezeu nu ar aprecia mai mult dacă aș deveni un amator în relația mea cu El?

EXPERTII

O povestire sufită:

Un mort s-a trezit subit la viață și a început să lăbească cu pumnii în sicriu. Cei din jur au ridicat capacul sicriului. Omul s-a ridicat și i-a întrebat:

– Ce faceți? Nu sunt mort.

Din păcate pentru el, cuvintele sale au fost întâmpinate cu o neîncredere vădită. În cele din urmă, un om din mulțimea care îl jelea i-a spus:

– Prietene, medicii și preoții au confirmat faptul că ai murit. De aceea, nu încerca să ne convingi de contrariul...

După care, l-au îngropat cu forța.

SUPA DIN SUPĂ DE RAȚĂ

O rudă a venit în vizită la Nasruddin și i-a adus în dar o rață. Pasărea a fost gătită și mâncată.

La scurt timp, la Mulla au început să sosească tot felul de oameni, care pretindeau că sunt prieteni ai prietenului „celui care ți-a adus rața“. Evident, cu toții doreau să fie găzduiți și hrăniți de Nasruddin, în numele darului adus inițial.

Mulla a răbdat ce a răbdat, până când nu a mai rezistat. Când un nou om i-a bătut la ușă, spunându-i: „Sunt un prieten al prietenului celui care ți-a adus rața“, după care s-a așezat, așteptându-se să fie găzduit cum se cuvine, Nasruddin i-a așezat în față o farfurie cu apă fierbinte.

– Ce este asta? a întrebat străinul.

– Asta este o supă din supa făcută din rața pe care mi-a adus-o amicul tău.

Nu sunt puține nici cazurile de discipoli ai discipolilor unei persoane care a experimentat personal Divinul.

Cum poți transmite un sărut printr-un mesager?

MONSTRUL DIN RÂU

Preotul satului era deranjat în rugăciunile sale de gălăgia copiilor. Ca să scape de ei, le-a spus:

– Duceți-vă repede la râu și veți vedea un monstru care scoate flăcări pe nări.

În curând, tot satul auzise de apariția monstruoasă, așa că mulțimea s-a grăbit să ajungă la râu. Preotul s-a alăturat și el mulțimii. În timp ce își eroia drum prin aceasta, el își spunea: „E adevărat că eu am inventat această poveste, dar nu poți să ylll niciodată...“.

O manieră excelentă de a ne autoconvinge de zeli pe care i-am inventat noi înșine constă în a le apune celorlalți de existența lor.

SĂGEATA OTRĂVITĂ

Odată, un călugăr s-a adresat Domnului Buddha:

– Ce crezi, sufletele celor drepți supraviețuiesc morții?

Așa cum îi era felul, Buddha nu a răspuns la această întrebare.

Călugărul nu s-a lăsat însă. El a continuat să-l repete în fiecare zi aceeași întrebare, primind de fiecare dată același răspuns tăcut. Într-o zi el nu a mai suportat și l-a amenințat pe Buddha că îl va părăsi dacă nu îi va răspunde la această întrebare atât de importantă pentru el, căci ce rost avea să

ducă această viață plină de renunțări dacă sufletele celor drepți aveau să moară odată cu aceștia?

Plin de compasiune, Buddha a cedat și i-a dat următorul răspuns:

– Tu ești precum acel om care a murit din cauza unei săgeți otrăvite. Rudele acestuia s-au grăbit să-i aducă un medic, dar omul a refuzat să accepte să i se scoată săgeata până când acesta nu-i răspundea la trei întrebări vitale: mai întâi, cel care a tras în el era alb sau negru? Apoi, era el înalt sau scund? Și în sfârșit, era brahman sau dintr-o castă inferioară?

Auzind acest răspuns, călugărul a rămas în continuare alături de Buddha!

COPILUL S-A OPRIT DIN PLÂNS

Omul a susținut că din motive pragmatice a devenit un ateu. În viziunea lui, era imposibil ca o persoană care gândește să accepte tot ce spune religia. Existența lui Dumnezeu creează mai multe probleme decât rezolvă. Viața de după moarte nu este altceva decât o dorință subconștientă. Scripturile și tradiția au făcut cel puțin tot atât rău cât bine. De fapt, ele au fost inventate pentru a alina singurătatea și disperarea ființei umane.

Cel mai bine era să fie lăsat în pace, căci trecea printr-o etapă de descoperiri și de creștere spirituală.

Discipolul l-a întrebat odată pe Maestru:

– Ce este Buddha?

– Buddha este mintea, i-a răspuns acesta.

Altădată, auzind aceeași întrebare, Maestrul a răspuns:

– Nu există minte. Nu există Buddha.

– Bine, a spus discipolul, confuz, dar ieri spuneai că Buddha este mintea.

– Ieri nu am dorit decât să opresc copilul din plâns. Acum, că s-a oprit, pot să-i spun adevărul. „Nu există minte. Nu există Buddha“.

Copilul din el a încetat să mai plângă și el dorea să afle adevărul. De aceea, trebuia să fie lăsat în pace.

* * *

Când a început însă să-și predice ateismul recent descoperit altor persoane, care nu erau încă pregătite pentru acest lucru, a trebuit să-l aducă la ordine: „A existat o vreme când oamenii adora soarele; era epoca de dinaintea marilor descoperiri științifice. A urmat apoi epoca științei, când oamenii au înțeles că soarele nu este un zeu, și nici măcar o ființă vie. În sfârșit, a venit o eră a misticismului, când Francisc din Assisi s-a adresat soarelui spunându-i Frate, cu o iubire plină de respect.

Credința ta a fost aceea a unui copil speriat. Acum ai crescut și ai devenit neînfricat; de aceea, nu mai ai nevoie de ea. Când vei intra în noua etapă, cea a misticismului, îți vei regăsi din nou credința“.

* * *

Credința înseamnă căutarea neînfricată a adevărului.

Ea nu se pierde atunci când omul își pune la îndoială convingerile.

OUL

Nasruddin își câștiga existența vânzând ouă. Într-o zi, cineva a intrat în magazinul lui și i-a spus:

– Ghici ce am în mână?

– Dă-mi un indiciu, i-a răspuns Nasruddin.

– Îți voi da chiar mai multe. Are o formă de ou, mărimea unui ou. Arată ca un ou, are gust de ou și miroase ca un ou. În interior, este alb, cu un nucleu galben. Înainte de a fi prăjit este lichid. Sub influența căldurii devine solid. Este creat de găină...

– Aha! Știu! a strigat Nasruddin. Este un fel de prăjitură!

Expertului nu-i sare niciodată în ochi evidența!

Șeful suprem al preoților nu-l va recunoaște niciodată pe Mesia!

STRIGĂ ÎN DEȘERT – CA SĂ-ȘI PĂSTREZE INTEGRITATEA

Un profet a venit să-i convertească pe locuitorii unui oraș. La început oamenii i-au ascultat predicile, dar în curând s-au plictisit și nu a mai rămas nimeni care să-l asculte.

Într-o zi un călător l-a întrebat:

– De ce continui să predici? Nu ți se pare că strigi în deșert?

– La început, speram să-i schimb pe acești oameni. Astăzi, continui să strig pentru ca ei să nu mă schimbe pe mine.

APA RÂULUI, DE VÂNZARE

Predica Maestrului era alcătuită dintr-o singură frază, enigmatică. Cu un zâmbet ciudat, el le-a spus:

– Tot ce fac eu este să stau pe malul râului și să vând apa sa trecătorilor.

Eram atât de ocupat să cumpăr apa încât nu am mai remarcat râul.

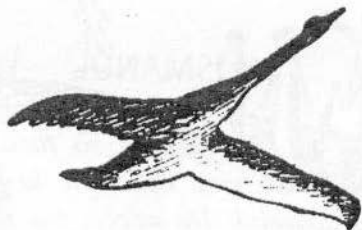
TALISMANUL

O mamă nu mai știa ce să facă pentru a-și convinge copilul să vină acasă de la joacă, seara, după apusul soarelui. De aceea, i-a spus că după căderea nopții, drumul spre casă era bântuit de stafii.

Anii au trecut. Copilul a crescut, dar a ajuns să se teamă atât de tare de stafii încât refuza să mai iasă din casă noaptea. De aceea, mama i-a dat un talisman și i-a spus că acesta îl va apăra de stafii.

O religie proastă îl face pe om să creadă în talisman.

O religie bună îl ajută să înțeleagă că stafiile nu există.

NASRUDDIN ÎN CHINA

Mulla Nasruddin a plecat în China. Aici a strâns un grup de discipoli, cu scopul de a-i pregăti pentru iluminare. După ce au atins iluminarea, aceștia au încetat să mai vină la conferințele sale!

Faptul că discipolul stă pentru totdeauna la picioarele Guru-ului nu reprezintă un credit pentru acesta.

PISICA GURU-ULUI

*De fiecare dată când guru-ul era adorat de
adeptii săi,*

Pisica ashram-ului venea și îl deranja.

*De aceea, el a dat ordin ca animalul să fie legat
În timpul rugăciunii colective.*

După ce guru-ul a murit,

*Pisica a continuat să fie legată în momentele
de rugăciune.*

După ce animalul a murit,

Discipolii au adus altă pisică,

*Pentru a continua să îndeplinească cu credință
Ordinul guru-ului în timpul orelor de rugăciune.*

Au trecut câteva secole, iar discipolii învățați

Ai guru-ului au scris adevărate tratate

*Referitoare la semnificația liturgică a legării
pisicii*

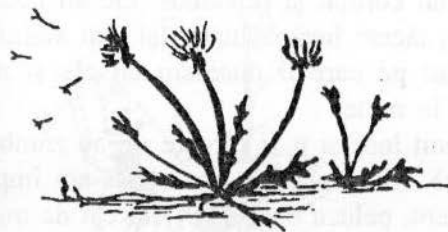
În timpul ceremoniilor religioase.

VEȘMINTELE LITURGICE

Octombrie 1917: s-a născut Revoluția Sovietică. Istoria a luat un alt curs.

Legenda spune că Biserica Rusă s-a adunat într-un conciliu chiar în acea lună. Între cei de față au avut loc discuții furtunoase legate de culoarea pe care trebuie să o aibă veșmintele liturgice. Unii doreau ca acestea să fie albe. Alții roșii.

Să cazi de acord cu o Revoluție este ceva mult mai complicat decât să organizezi o liturghie. Personal, prefer mai degrabă să îmi rostesc rugăciunile decât să mă implic în disputele vecinilor.

PĂPĂDIILE

Un om foarte mândru de peluza sa s-a trezit cu aceasta plină de păpădii. A încercat să le distrugă prin toate metodele pe care le cunoștea, dar nu a reușit.

În cele din urmă a scris o petiție la Ministerul Agriculturii. După ce a enumerat toate metodele pe care le-a încercat, a încheiat cu întrebarea: „Ce trebuie să fac?”

Nu peste mult timp, a primit răspunsul: „Vă sugerăm să încercați să îndrăgiți aceste plante”.

Și eu am fost mândru de peluza mea, dar și pe mine m-au năpădit păpădiile. Am luptat cu ele prin toate metodele care mi-au trecut prin cap. Cel mai greu mi-a fost să învăț să le îndrăgesc.

Am început prin a le vorbi în fiecare zi. Deși m-am arătat cordial și prietenos, ele au continuat să păstreze o tăcere încăpățânată. Își mai aminteau încă de războiul pe care îl dusesem cu ele și nu aveau încredere în mine.

A venit însă și o zi în care mi-au zâmbit pentru prima oară. Erau relaxate, așa că ne-am împrietenit.

Evident, peluza dispăruse, dar cât de minunată a devenit grădina mea cu flori!

* * *

Omul orbea treptat. S-a luptat cu boala prin toate metodele pe care le-a găsit de cuviință. Când medicina a dat neputincioasă din umeri, a continuat să lupte prin emoțiile sale. I-a trebuit mult curaj ca să învețe să spună: „Voi învăța să îmi iubesc orbirea“.

La început, nici nu dorea să audă de ea. Când, în sfârșit, a reușit să i se adreseze, cuvintele sale erau pline de amărăciune. A continuat însă să-i vorbească până când amărăciunea s-a transformat în resemnare, apoi în toleranță și acceptare, și într-o bună zi, spre surprinderea lui, în prietenie... și în iubire. Nu peste mult timp, și-a putut așeza brațul după gâtul orbirii, spunându-i: „Te iubesc“. Acea a fost prima zi în care l-am văzut din nou zâmbind.

Evident, nu și-a mai recăpătat niciodată vederea. Dar cât de atrăgătoare a devenit fața lui!

NU TE SCHIMBA

Am fost un nevrotic ani de zile. Anxios, depresiv, egoist. Toată lumea îmi spunea să mă schimb.

Deși îi detestam, eram de acord cu ei. Doream să mă schimb, dar nu reușeam, oricât de mult încercam.

Cel mai mult mă rănea faptul că cel mai bun prieten al meu mă sfătuia același lucru: să mă schimb. De aceea, mă simțeam neputincios.

Într-o zi, mi-a spus:

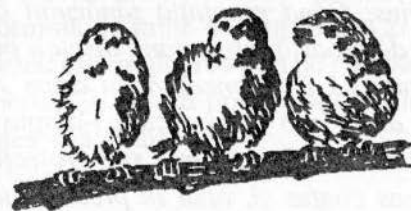
– Nu te schimba. Te iubesc așa cum ești.

Aceste cuvinte au fost ca un balsam pe inima mea rănită: „Nu te schimba... Nu te schimba... Nu te schimba... Te iubesc așa cum ești”.

În sfârșit, m-am relaxat. Am devenit din nou viu. Și, fără să-mi dau seama, m-am schimbat!

Astăzi știu că nu m-aș fi putut schimba niciodată dacă nu aș fi găsit pe cineva care să mă iubească așa cum eram, indiferent dacă m-aș fi schimbat sau nu.

Oare așa mă iubești și Tu, Doamne?

PRIETENUL MEU

Malik, fiul lui Dinar, era extrem de supărat din cauza comportamentului obraznic al unui tânăr care locuia în vecini. La început nu a făcut nimic, sperând că altcineva va interveni. Când comportamentul tânărului a devenit intolerabil, Malik nu a mai rezistat: s-a dus la el și a insistat să își schimbe purtarea.

Tânărul i-a răspuns calm că este protejatul sultanului și deci nimeni nu îl putea împiedica să se poarte așa cum dorește. Malik i-a spus:

– Mă voi plânge personal sultanului.

– Îți pierzi timpul, căci sultanul nu-și va schimba părerea.

– Atunci, te voi denunța lui Allah.

– Allah este prea milostiv ca să mă condamne, nu s-a lăsat tânărul.

Fără să mai găsească argumente, Malik s-a declarat învins. Când reputația tânărului a devenit însă excesiv de proastă, provocând discuții publice, el s-a simțit dator să îl dojenească. În drum spre casa vecinului, a auzit însă o Voce care i-a spus: „Nu te atinge de prietenul Meu. Se află sub protecția Mea“. Malik a rămas confuz și, aflat în prezența tânărului, nu a mai știut ce să-i spună.

Primul care a luat deci cuvântul a fost tânărul:

– De ce ai mai venit acum?

– Am venit ca să te dojenesc, dar în drum spre tine am auzit o Voce care mi-a spus să te las în pace, căci te află sub protecția Ei.

Tânărul cel obraznic a rămas uluit:

– Chiar a spus că sunt prietenul Lui?

Malik plecase însă. Câțiva ani mai târziu, Malik l-a întâlnit din nou pe tânăr, într-un pelerinaj la Mecca. Se pare că fusese atât de mișcat de cuvintele Vocii divine încât renunțase la avere și devenise un călugăr rătăcitor.

– Am venit aici ca să îmi caut Prietenul, a mai apucat să spună el, după care a murit în brațele lui Malik.

Dumnezeu, prietenul unui păcătos?! O afirmație pe cât de periculoasă, pe atât de reală. Am încercat această formulă pe mine însumi. Într-o zi mi-am spus că Dumnezeu este mult prea plin de compasiune pentru a nu mă ierta. Și, pentru prima oară în viața mea, am auzit Vestea cea Bună.

ASPIRANTUL ARAB

Maestrului arab Jalal-ud-din Rumi îi plăcea să povestească această istorioară:

Într-o zi Mohamed își făcea rugăciunea de dimineață în moschee. În mijlocul mulțimii de oameni care se rugau alături de el se afla și un aspirant arab.

Mohamed a început să citească din Coran. Când a ajuns la versetul care spunea: „Eu sunt adevăratul tău Dumnezeu“, tânărul a izbucnit, plin de indignare:

– Ce lăudăros ticălos!

Profetul nu a spus nimic, dar după încheierea rugăciunii a început să-l mustre pe arab:

– Ar trebui să-ți fie rușine! Cu siguranță, rugăciunea ta l-a nemulțumit pe Dumnezeu, căci nu numai că ai întrerupt tăcerea sfântă, dar ai folosit și un limbaj obscen în prezența unui Profet al Domnului.

Bietul arab a început să tremure de frică, dar arhanghelul Gabriel a apărut în fața Profetului și i-a spus:

– Dumnezeu îți trimite salutări, dar te roagă să îi oprești pe acești oameni să mai arunce cu pietre în el. Într-adevăr, el a profanat rugăciunea, dar spontaneitatea lui l-a mișcat mai mult pe Domnul decât rugăciunile sacre ale celorlalți.

NOI SUNTEM TREI, TU EȘTI TREI

Când nava sa a făcut un popas de o zi pe o insulă îndepărtată, episcopul s-a hotărât să își folosească acest interval de timp în modul cel mai profitabil cu putință. A început să se plimbe pe plajă și a întâlnit trei pescari care dădeau la pește. Într-o engleză stricată, aceștia i-au spus că au fost creștinați de misionari încă cu câteva secole înainte.

– Noi, creștini! i-au spus ei cu mândrie, arătând unii către ceilalți.

Episcopul s-a arătat impresionat. I-a întrebat atunci dacă au auzit de Rugăciunea Domnului. Nu auziseră. De data aceasta, episcopul a fost șocat.

– Atunci, ce spunei când vă rugați?

– Ne ridicăm ochii spre cer și ne rugăm astfel: „Noi suntem trei, Tu ești trei, ai milă de noi“.

Episcopul a rămas revoltat de primitivismul rugăciunii și de erezia pe care o conținea ea. De aceea, și-a pierdut întreaga zi încercând să-i învețe Rugăciunea Domnului. Pescarii nu aveau o memorie

prea grozavă, dar și-au dat osteneala și înainte de plecare episcopul a avut satisfacția de a-i auzi spunând Rugăciunea de la un cap la altul, fără greșală.

Câteva luni mai târziu, nava sa a trecut din nou pe lângă insulă. În timp ce își recita pe punte rugăciunea de seară, episcopul și-a amintit cu plăcere de cei trei oameni care învățaseră să se roage, grație eforturilor sale pline de răbdare.

Subit, el a văzut o rază de lumină care se apropia de vas. Spre uluirea lui, în mijlocul ei a zărit trei persoane care mergeau pe apă. Căpitanul a oprit nava și toată lumea s-a adunat să vadă minunea.

Evident, erau cei trei pescari ai episcopului.

– Sfinția ta, au exclamat ei, am văzut nava cu care călătorești și ne-am grăbit să venim la tine.

– Dar ce doriți? i-a întrebat episcopul, încă nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Sfinția ta, ne pare foarte rău, dar am uitat rugăciunea corectă. După ce spunem: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, facă-se voia Ta...“, nu ne mai aducem aminte restul. Spune-ne din nou rugăciunea.

Smerit, episcopul le-a răspuns:

– Mergeți acasă, prieteni, și de fiecare dată când vă rugați, spunei, la fel ca înainte: „Noi suntem trei, Tu ești trei, ai milă de noi!“

RUGĂCIUNEA POATE FI PERICULOASĂ

Iată una din povestirile preferate ale Maestrului sufit Sa'di din Shiraz:

Un prieten de-al meu era fericit că soția sa a rămas însărcinată. Își dorea cu ardoare un copil de sex masculin, drept care s-a rugat lui Dumnezeu în acest scop.

Soția sa a dat naștere unui băiat. Prietenul meu s-a bucurat și a dat o petrecere la care a invitat întregul sat.

Câțiva ani mai târziu, când mă întorceam dintr-un pelerinaj la Mecca, am trecut prin satul prietenului meu, dar mi s-a spus că acesta se află în închisoare.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

– Fiul său s-a îmbătat, a ucis un om și a fugit. De aceea, în locul lui a fost închis tatăl său.

Să te rogi lui Dumnezeu pentru ceea ce dorești este ceva lăudabil – dar și periculos.

NARADA

Înțeleptul hindus Narada se afla într-un pelerinaj la templul Domnului Vishnu. Noaptea i s-a oferit găzduire în coliba unui cuplu care nu putea avea copii. Seara, bărbatul i-a spus:

– Mâine te vei ruga lui Vishnu. Spune-i să îmi dăruiască un copil.

Într-adevăr, Narada s-a rugat Domnului: „Fii milostiv cu acel bărbat și dăruiește-i un copil“. Domnul i-a răspuns pe loc, pe un ton care nu admitea replică: „Destinul celui om nu-i permite să aibă copii“. După ce și-a încheiat ritualul, Narada s-a întors acasă.

Cinci ani mai târziu, el s-a dus din nou în pelerinaj și i s-a oferit din nou găzduire în casa ospitalieră a celor doi. De data aceasta, în pragul porții se jucau însă doi copilași.

– Ai cui sunt acești copilași? a întrebat Narada.

– Ai mei, i-a răspuns omul.

Narada a rămas intrigat, dar bărbatul a continuat:

– După ce ne-ai părăsit acum cinci ani, în satul nostru a venit un sannyasin. L-am găzduit peste noapte, iar dimineața ne-a binecuvântat pe amândoi, pe mine și pe soția mea. Cei doi copii sunt fructele acelei binecuvântări.

A doua zi, când Narada a intrat în templu, el a strigat încă din curtea interioară:

– Nu mi-ai spus că destinul acelui om nu-i permite să aibă copii? Acum are doi!

Auzind aceste cuvinte, Domnul a început să râdă în hohote:

– Probabil că a trecut pe la el un sfânt. Știi, sfinții au puterea de a schimba destinul.

La fel s-au petrecut lucrurile la nunta din Caana, când mama lui Iisus i-a cerut acestuia să facă un miracol deși nu venise încă timpul său (deși destinul nu-i permitea încă acest lucru).

DESTINUL HOTĂRÂT PRIN ARUNCAREA UNEI MONEDE

Generalul japonez Nabunaga s-a decis să atace, deși armata sa era de zece ori mai mică decât cea a dușmanului. El era sigur de victorie, dar soldații săi se temeau.

În ziua bătăliei, armata a făcut un popas la un templu șintoist. După ce s-a rugat, Narada a ieșit și a spus:

– Voi arunca o monedă. Dacă va ieși cap, vom învinge. Dacă va ieși pajură, vom pierde. În acest fel, destinul ne va arăta intențiile sale.

După care a aruncat moneda. A ieșit cap. Soldații săi au fost atât de entuziasmați încât și-au zdrobit literalmente dușmanii.

A doua zi un colonel i-a spus lui Nabunaga:

– Nimeni nu poate schimba destinul.

– E drept, a răspuns zâmbind Nabunaga, arătându-i moneda, care avea înscris pe fiecare față câte un cap de pasăre.

Cine creează Destinul?

RUGĂCIUNE PENTRU PLOAIE

Când un nevrotic solicită ajutor, el nu dorește de fapt să fie vindecat, căci vindecarea este întotdeauna dureroasă. Ceea ce dorește el este ca nevroza sa să devină confortabilă. Alteori solicită un miracol: un remediu care să nu doară deloc.

Bătrânul avea un obicei la care nu ar fi renunțat pentru nimic în lume: fuma o pipă imediat după masă. Într-o seară, soția sa a simțit că arde ceva și a strigat:
– Pentru numele lui Dumnezeu! Ți-ai ars mustata!
– Știu, i-a răspuns bătrânul supărat. Nu vezi că mă rog să plouă?

VULPEA OLOAGĂ

O fabulă pe care o cita des misticul arab Sa'di:

Un om care mergea prin pădure a văzut o vulpe căreia îi lipseau picioarele și s-a minunat cum de a reușit aceasta să supraviețuiască. Uitându-se mai bine, a văzut un tigru care își ducea prada în gură. După ce s-a săturat, el i-a lăsat rămășițele vulpii.

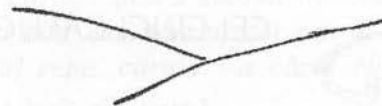
A doua zi s-a petrecut același lucru. Omul nostru s-a minunat de măreția lui Dumnezeu, așa că și-a spus în sinea lui: „Mă voi așeza și eu într-un colț, așteptând ca Domnul să-mi dăruiască tot ceea ce am nevoie“.

A procedat astfel vreme de o lună, timp în care nu s-a întâmplat nimic. Când era pe punctul de a muri de foame, a auzit o Voce: „O, omule care te afli pe

calea greșită. Deschide-ți ochii în fața Adevărului! Fă ce a făcut tigrul, nu imita prostește vulpea!"

Am văzut pe stradă un copil gol, înghețat și flămând. M-am supărat și i-am strigat lui Dumnezeu: „De ce permiți acest lucru? De ce nu faci nimic?”

Dumnezeu nu mi-a răspuns. În aceeași noapte, când mă așteptam mai puțin, mi-a răspuns: „Am făcut ceva: te-am creat pe tine“.

ÎNTRUPAREA LUI DUMNEZEU SUB FORMĂ DE HRANĂ

Dumnezeu s-a decis să viziteze pământul. De aceea, și-a trimis un înger să supravegheze locul în care urma să se întrupeze.

Îngerul s-a întors și i-a raportat:

– Cei mai mulți dintre oameni sunt înfometați și șomeri.

Dumnezeu a spus:

– În cazul acesta, Mă voi întrupa sub formă de hrană pentru cei înfometați și sub formă de muncă pentru cei șomeri.

CEI CINCI CĂLUGĂRI

Lama din Sud i-a trimis o cerere Marelui Lama din Nord, rugându-l să-i trimită un călugăr sfânt și înțelept care să le predea învățătura novicilor. Spre uimirea unanimă, Marele Lama a trimis nu unul, ci cinci călugări. Celor care doreau să știe de ce, el le-a răspuns enigmatic: „Vom avea noroc dacă măcar unul dintre ei va ajunge la Lama“.

Grupul se afla de câteva zile pe drum, când un mesager le-a intersectat calea și le-a spus:

– Preotul din satul nostru a murit. Avem nevoie de cineva care să-i ia locul.

Satul părea un loc plăcut, iar salariul oferit preotului era unul princiar. De aceea, unul dintre călugări a fost cuprins de nostalgii bucolice: „Nu aș fi un budist adevărat, și-a spus el, dacă nu i-aș ajuta pe acești oameni“. Și s-a stabilit în satul respectiv.

Câteva zile mai târziu, cei patru au ajuns la palatul unui rege, căruia i-a căzut cu tronc unul dintre ei:

– Rămâi cu noi, i-a spus el, și îți voi da fata mea de soție. După moartea mea, vei rămâne rege în regatul meu.

Călugărul a fost atras de luxul și măreția tronului, așa că și-a spus: „Ce altă cale mai bună aș putea găsi de a influența oamenii din acest ținut decât fiindu-le rege? Nu aș fi un budist adevărat dacă aș rata această șansă de a servi interesele religiei“. După care s-a despărțit de restul grupului.

Într-o noapte, pe când cei trei călugări rămași se aflau într-o regiune deluroasă, ei au ajuns la o colibă, unde i-a întâmpinat o fetișcană frumoasă. Aceasta le-a oferit găzduire și i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru prezența lor. Se pare că părinții ei fuseseră uciși de bandiți, iar fata rămăsese singură și se temea foarte tare. A doua zi, la ora plecării, unul dintre călugări a declarat:

– Voi rămâne aici. Nu aș fi un budist adevărat dacă nu aș dovedi compasiune față de această fată.

Ultimii doi călugări au ajuns în sfârșit într-un sat budist, unde au aflat – scandalizați – că locuitorii renunțaseră la religia budistă sub influența unui teolog hindus. Unul dintre ei a spus:

– Am o datorie față de acești oameni și față de Domnul Buddha: aceea de a-i readuce pe calea cea dreaptă.

În sfârșit, cel de-al cincelea călugăr a ajuns la Lama din Sud.

L-am evitat întotdeauna pe Dumnezeu, dar din cele mai serioase motive: pentru a reforma liturgia, pentru a schimba structurile bisericii catolice, pentru a actualiza studiul scripturilor, astfel încât teologia să devină mai relevantă în lumea modernă. Activitatea religioasă a fost principala mea cale de a scăpa de Dumnezeu.

SLUJBA

În sală a intrat prima persoană care își depusese dosarul pentru slujba respectivă.

– Ai înțeles că acesta este un simplu test, pe care ți-l dăm înainte de a-ți oferi slujba propriu-zisă?

– Da.

– Ei bine, cât fac doi plus doi?

– Patru.

În sală a intrat cea de-a doua persoană.

– Ești pregătit pentru test?

– Da.

– Ei bine, cât fac doi plus doi?

– Atât cât zice șeful.

Cea de-a doua persoană a primit slujba.

Ce e mai important, ortodoxia sau adevărul?

DIOGENE

Filosoful Diogene își lua cina, care consta din pâine și linte. Aristippus, un alt filosof, care trăia într-un confort considerabil întrucât îl omagia în permanență pe rege, i-a spus cu ironie:

– Învăță ce înseamnă supunerea față de rege și nu vei mai fi nevoit să trăiești cu linte.

Diogene i-a răspuns prompt:

– Învăță să trăiești cu linte și nu vei mai fi nevoit să-l lingusești pe rege.

RIDICĂ-TE

Când Hrusciiov a pronunțat celebrul său discurs în care l-a denunțat pe Stalin, se spune că cineva din sală i-a strigat:

– Dar dumneata unde erai, tovarășe Hrusciiov, atunci când toți acei oameni erau măcelăriți?

Hrusciiov s-a oprit din discurs, a privit în Sala Congreselor și a spus:

– Rog persoana care a vorbit să se ridice în picioare!

Toți cei din sală au înghețat. Nimeni nu s-a ridicat în picioare.

– Ei bine, oricine ai fi, ți-ai primit răspunsul, a spus Hrusciiov. Pe vremea aceea mă aflam exact în postura în care te afli acum dumneata.

MAGAZINUL ADEVĂRULUI

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am văzut numele magazinului: MAGAZINUL ADEVĂRULUI.

Vânzătoarea era foarte politicoasă:

– Ce fel de adevăr doriți să cumpărați, parțial sau întreg?

– Întreg, evident. Nu doresc nici un fel de decepție, nici o porțiță de scăpare, nici un pretext. Doresc să știu adevărul curat și întreg.

Fata m-a trimis la un alt raion al magazinului. Vânzătorul de acolo mi-a arătat prețurile:

– Prețurile sunt foarte mari la noi, domnule.

– Cât face? am întrebat eu, hotărât să obțin întregul adevăr; oricât ar costa.

– Securitatea dumneavoastră, domnule, mi-a răspuns el.

Am plecat cu inima grea. Am încă nevoie de siguranța pe care mi-o oferă convingerile mele intime.

CALEA CEA ÎNGUSTĂ

Dumnezeu i-a avertizat pe oameni de iminența unui cutremur care va înghiți toate apele pământului. Apele care vor ieși ulterior la suprafață nu vor fi potabile, așa că oamenii care le vor bea vor înnebuni.

Singurul care l-a luat în serios pe Dumnezeu a fost Profetul. Acesta și-a făcut provizii de apă în peștera în care trăia, care să-i ajungă până la moarte.

Așa cum era de așteptat, cutremurul s-a produs, apa a dispărut, fiind înlocuită de o apă nouă, care a invadat râurile și lacurile. Câteva luni mai târziu, Profetul a coborât la câmpie. Într-adevăr, oamenii

înebuniseră. Ei l-au atacat pe Profet, convinși că nu ei, ci el era nebun.

De aceea, Profetul s-a întors în munții săi, fericit că a apucat să facă economii de apă. Nu și-a putut suporta însă singurătatea, așa că a coborât din nou la câmpie. Oamenii l-au respins din nou, căci nu mai semăna deloc cu ei.

Nefericit, Profetul a cedat. A aruncat rezervele de apă pe care le mai avea și a băut din apa cea nouă. A devenit la fel ca ceilalți oameni, care l-au acceptat în sfârșit ca fiind unul de-al lor.

Calea către Adevăr este îngustă și anevoioasă. Nu poți călători pe ea decât singur.

IPOCRITUL

Era vorba de o Religie Nouă. Sala de conferințe era plină mai ales cu femei bătrâne. Unul dintre vorbitori nu purta altceva decât un turban și o fâșie de pânză în jurul coapselor. El s-a ridicat și a vorbit plin de emoție despre puterea Minții asupra Materiei.

Întreaga sală l-a ascultat vrăjită. În sfârșit, vorbitorul și-a încheiat cuvântul și s-a întors la locul lui, în fața mea. Vecinul său s-a întors către el și l-a întrebat în șoaptă, dar suficient de tare pentru a putea auzi și eu:

– Chiar crezi ce spuneai, că trupul nu simte nimic și că toate senzațiile nu există decât în minte?

– Evident, a răspuns ipocritul, cu o convingere ploasă.

– Atunci, i-a spus vecinul, haide să schimbăm locurile. Aici mă trage curentul.

De ce aş practica ceea ce predic? Dacă aş predica numai ceea ce practic, cine m-ar mai asculta?

CONTRACTUL DIN VIS

La ora 9.00 dimineata, Nasruddin dormea încă. Soarele era sus pe cer, păsările ciripeau, iar micul dejun începea să se răcească; de aceea, soția sa s-a decis să îl trezească.

Mulla s-a trezit furios:

– Ce ți-a venit să mă scoli tocmai acum din somn? a strigat el.

– Păi, i-a răspuns soția, soarele este sus pe cer, păsările ciripesc, iar micul dejun începe să se răcească.

– La naiba cu micul dejun! a urlat Mulla. Tocmai

eram pe punctul de a semna un contract în valoare de o tonă de aur!

După care a închis la loc ochii, în speranța că își va regăsi visul și tona de aur.

În realitate, visul său avusese o altă turnură. Se făcea că Nasruddin a încheiat un contract fraudulos, iar partenerul său de afaceri era un tiran.

Încercând să își regăsească visul, el avea acum ocazia să devină un sfânt, cu condiția să nu mai încerce să-și înșele partenerul.

Pe de altă parte, dacă se lupta să-i elibereze pe oameni de sub opresiunea tiranului, ar fi putut deveni un erou.

Dacă ar fi realizat că visează chiar în mijlocul visului, ar fi atins iluminarea.

Voi vă considerați sfinți sau eroi, dar în realitate nu v-ați trezit încă din somn.

FOARTE BINE, FOARTE BINE

O fată din sat a născut un copil fără să fie măritată. După câteva bătaii zdravene, ea le-a revelat părinților cine era tatăl: Maestrul zen care trăia retras la marginea satului.

Furioși, sătenii au alergat în casa Maestrului, i-au întrerupt brutal meditația, l-au făcut ipocrit și i-au spus să păstreze copilul. „Foarte bine, foarte bine”, a răspuns Maestrul.

El a luat copilul și a aranjat cu o femeie din vecini să se ocupe de acesta pe cheltuiala lui.

Evident, reputația lui a fost complet distrusă, iar discipolii l-au abandonat.

După un an, fata nu a mai putut suporta minciuna și le-a mărturisit părinților că a mințit. Tatăl copilului era un băiat din vecini.

Sătenii s-au întors la Maestru, s-au închinat în fața lui, i-au cerut iertare și au cerut copilul înapoi. Singurele cuvinte pe care le-a rostit Maestrul în timp ce le dădea copilul au fost: „Foarte bine, foarte bine”.

Ce înseamnă un om Trezit!

FII CARE AU MURIT ÎN VIS

După mulți ani de căsnicie, un pescar și soția lui au căpătat în sfârșit un fiu. Copilul era lumina ochilor părinților săi. Într-o bună zi el s-a îmbolnăvit însă și a murit, deși părinții au cheltuit o avere pe medicamente.

Mama era distrusă, dar tatăl nu a vărsat nici măcar o lacrimă.

Când i-a reproșat lipsa sa de sensibilitate, bărbatul i-a spus:

– Noaptea trecută am visat că sunt rege și că am opt fii sănătoși. Apoi m-am trezit brusc. Așa că acum sunt împărțit: să-i plâng pe cei opt copii pe care mi-i mai am, sau pe acesta?

VULTURUL AURIU

Un om a găsit un ou de vultur și l-a pus sub o cloșcă. La vremea potrivită, puiul de vultur a ieșit din ou și a crescut alături de ceilalți pui de găină. Scurma prin pământ după viermi și cotcodăcea, dădea din aripi și a reușit chiar să zboare câțiva metri prin aer.

Anii au trecut. Într-o zi, vulturul, acum bătrân, a văzut pe cer o pasăre maiestuoasă. Plutea cu măreție pe aripile vântului, fără să dea măcar o dată din aripile sale aurii.

Fermecat, vulturul a întrebat:

– Cine este?

– Este regele păsărilor, vulturul, i-a spus o găină din apropiere. Regatul său este cerul. Al nostru este pământul, căci noi suntem găini.

Iar vulturul nostru a trăit mai departe și a murit ca o găină, căci asta știa el că este.

PUIUL DE RAȚĂ

Sfântul sufit Shams-e Tabrizi povestește următoarea istorie legată de viața sa:

Am fost considerat întotdeauna un neintegrat, încă din copilărie. Nimeni nu părea să mă înțeleagă. Propriul meu tată mi-a spus:

– Nu ești nici suficient de nebun pentru a te interna într-un ospiciu, nici suficient de interiorizat pentru a te retrage într-o mănăstire. Ce să mă fac eu tine?

I-am răspuns:

– Un ou de rață a fost pus sub o găină. Când oul s-a spart, puiul s-a dus cu ceilalți pui de găină, a ajuns pe malul unei ape și a intrat drept în ea. Biata găină-mamă a rămas îngrijorată pe mal, cotcodăcind speriată. Dragă tată, eu am intrat în Ocean și mi-am găsit aici adevăratul cămin. Cu ce sunt eu vinovat dacă tu ai preferat să rămâi pe țărm?

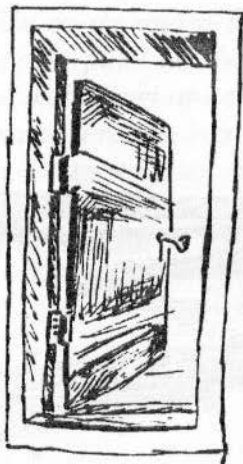
PĂPUȘA DIN SARE

O păpușă din sare a călătorit mii de mile, până când a ajuns pe malul mării. Era fascinată de mișcarea hipnotică a valurilor, care nu semăna cu nimic din tot ce văzuse până atunci.

– Cine ești? a întrebat păpușa din sare marea.

– Intră în mine și vei vedea, i-a răspuns marea zâmbind.

Păpușa a intrat. Cu cât se adâncea mai mult în apă, cu atât mai tare se dizolva, până când din ea nu a mai rămas decât capul. Înainte ca și acesta să se dizolve, ea a mai apucat să exclame: „Acum știu cine sunt!”

CINE SUNT EU?

O fabulă povestită de Atar din Neishapur:

Iubita a bătut la ușa Preaiubitului ei.

– Cine bate? a întrebat din interior Preaiubitul.

– Eu, a răspuns iubita.

– Pleacă. Această casă nu ne poate cuprinde pe amândoi.

Iubita a plecat și a meditat ani de zile la cuvintele Preaiubitului ei. Apoi s-a întors și a bătut din nou la ușa.

– Cine bate?

– Tu.

Ușa s-a deschis imediat.

ÎNDRĂGOSTITUL VORBĂREȚ

Un îndrăgostit a făcut nenumărate încercări de a-și cuceri iubita, dar a suferit de fiecare dată durerea cruntă a respingerii. Când nici nu se mai aștepta, fata i-a spus: „Vino în locul cutare la ora cutare“.

În sfârșit, amorezul nostru s-a trezit lângă iubita sa. A scos din buzunar un teanc de scrisori de dragoste pe care i le-a scris în ultimele luni. Erau pline de pasiune, de durere și de dorință. De aceea, a început să le citească cu voce tare. Au trecut astfel câteva ore...

Când nu a mai reușit să se abțină, femeia a izbucnit:

– Cât de tembel poți fi?! Scrisorile acelea vorbesc de dorul tău față de mine. Uite, acum sunt lângă tine și tu continui să fii preocupat de scrisorile tale amărâte.

– Uite, a spus Dumnezeu, sunt lângă tine și tu continui să te gândești la Mine în mintea ta, să vorbești despre Mine cu limba ta și să Mă cauți în cărțile tale. Oare când ai să înveți să taci și să privești?

RENUNȚAREA LA „EU”

Discipolul:

– *Am venit să îți ofer serviciile mele.*

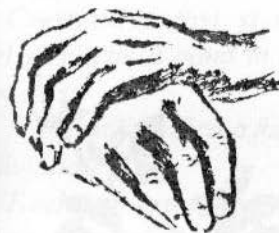
Maestrul:

– *Dacă ai fi renunțat la „eu”^{*}, serviciile tale ar fi venit de la sine.*

Este posibil să îți dăruiești toată averea sărmanilor și să fii ars de viu, dar să nu cunoști iubirea.

Mai bine păstrați-vă averea, dar renunțați la „eu”. Nu vă lăsați ars de viu; ardeți numai egoul. Iubirea va apărea atunci instantaneu.

^{*} N. Tr. În limba engleză, pronumele „eu” este întotdeauna pus înaintea verbului: „Eu am venit să îți ofer serviciile mele”.

RENUNȚĂ LA NIMIC

Discipolul:

– *Am venit la tine fără să am nimic^{*}.*

Maestrul:

– *Renunță imediat la acest nimic.*

Discipolul:

– *Dar cum aș putea să renunț la el? Doar nu e nimic!*

Maestrul:

– *Atunci, poartă-l cu tine!*

Este posibil ca *nimicul* să fie cea mai valoroasă posesiune a noastră.

^{*} N. Tr. Joc de cuvinte. În original: with nothing in my hands (am venit la tine cu nimicul în mână).

MAESTRUL ZEN ȘI CREȘTINUL

Un creștin l-a vizitat pe un Maestru zen și i-a spus:

– Îngăduie-mi să-ți citesc Predica de pe Munte.

– Te voi asculta cu cea mai mare plăcere, i-a răspuns Maestrul.

Creștinul a citit prima frază, după care și-a ridicat ochii. Maestrul i-a zâmbit și i-a spus:

– Cu siguranță, cine a scris așa ceva a fost un iluminat.

Această afirmație i-a făcut mare plăcere creștinului nostru. El a continuat cu a doua frază. Maestrul l-a întrerupt pe loc și i-a spus:

– Aceste cuvinte au fost scrise de Mântuitorul umanității.

Creștinul a fost și mai încântat. A continuat astfel să citească până la sfârșit, după care Maestrul a conchis:

– Această predică a fost scrisă de un om strălucind de divinitate.

Exultând, creștinul a plecat, hotărât să revină și să-l convingă pe Maestru să devină creștin.

Pe drumul de întoarcere, el l-a văzut pe Domnul Iisus stând pe marginea drumului.

– Doamne, i-a spus el cu pasiune, l-am făcut pe acel om să recunoască faptul că Tu ești divin!

Iisus a zâmbit:

– Și ce altceva crezi că ai realizat în afară de faptul că ți-ai inflammat egoul creștin?

CONFORT PENTRU DIAVOL

O veche legendă creștină spune:

Când Fiul lui Dumnezeu a fost ținut pe cruce și a murit, el s-a dus drept în iad, de unde i-a eliberat pe toți păcătoșii care se chinuiau.

Diavolul a plâns de durere, căci nu mai avea nici un adept.

Atunci, Dumnezeu i-a spus:

– Nu mai plânge, căci ți-i voi trimite în curând pe toți cei drept credincioși, care se grăbesc să-l condamne pe semenii lor. Te asigur că iadul se va umple rapid la loc.

MAI BINE SĂ DORMI DECÂT SĂ BÂRFEȘTI

Sadi din Shiraz povestește o istorioară autobiografică:

Eram un copil pios, foarte devotat rugăciunii. Într-o noapte am rămas de veghe alături de tatăl meu, cu Sfântul Coran în poală.

Ceilalți oaspeți din cameră au ațipit pe rând, iar în curând nu mai rămăsesem treaz decât eu și tata. I-am spus:

– Nici unul din adormiții aceștia nu își va mai deschide ochii pentru a spune rugăciunile. Ai zice că sunt morți.

Dar tata mi-a răspuns:

– Iubitul meu fiu, aș prefera să dormi și tu, decât să bârfești.

CĂLUGĂRUL ȘI FEMEIA

Aflați pe drumul de întoarcere către mănăstire, doi călugări budiști au văzut o femeie de o frumusețe uluitoare pe malul unui râu. La fel ca și ei, femeia dorea să treacă pe malul celălalt, dar apa era prea adâncă pentru ea. De aceea, unul dintre călugări a luat-o pe umeri și a trecut-o dincolo.

Celălalt a rămas profund scandalizat. Timp de două ore el nu a încetat să-l mustre pe colegul său pentru că a încălcat regulile: oare a uitat că este călugăr? Cum a îndrăznit să atingă o femeie? Ba mai rău, să o care pe malul celălalt al râului? Ce ar fi spus oamenii dacă l-ar fi văzut? Nu crede că și-a dezonorat religia? Și așa mai departe.

Victima a tăcut cu stoicism. La sfârșitul predicii, i-a replicat însă:

– Frate, eu am lăsat femeia aceea pe malul râului. Tu de ce o mai porți în minte?

Misticul arab Abu Hassan Bushanja spune: „Actul păcătos nu este atât de periculos ca și dorința și gândul păcătos. Una este ca trupul să se bucure de plăcere pentru o clipă și cu totul altceva ca mintea și inima să rumege la infinit ceea ce a făcut trupul“.

Ori de câte ori rumege la infinit pe tema păcatelor altor persoane, ceva mă face să cred că plăcerea de a rumege este chiar mai mare decât plăcerea păcătosului de a păcătuî.

UN INFARCT SPIRITUAL

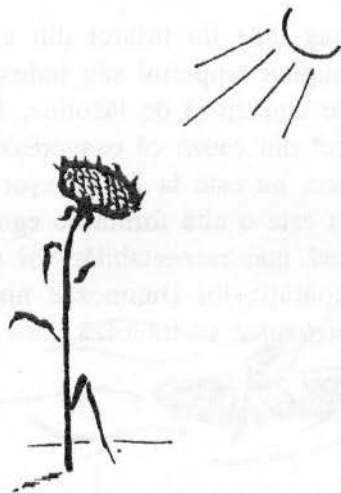
Unchiul Tom avea inima slabă. De aceea, când familia a aflat că el a moștenit un miliard de dolari, s-a temut să-i spună, ca să nu facă un infarct. Au apelat în schimb la ajutorul unui preot, care i-a asigurat că știe el cum să procedeze.

– Spune-mi, Tom, i-a spus Părintele Murphy, dacă în mare mila Lui, Dumnezeu ți-ar trimite un miliard de dolari, ce ai face cu ei?

– Aș dona jumătate din ei bisericii, Părinte.

La care, Părintele Murphy a făcut pe loc un infarct!

Dacă un industriaș face un infarct din cauza eforturilor la care îl supune imperiul său industrial, este ușor să-l acuzi de egoism și de lăcomie. Dacă un preot face un infarct din cauză că exagerează cu Împărăția lui Dumnezeu, nu este la fel de ușor să-i demonstrezi că aceasta este o altă formă de egoism, deghizată într-o manieră mai respectabilă. Voi unde credeți că greșiți? Împărăția lui Dumnezeu nu are nevoie de eforturi. *Anxietatea* vă trădează, nu-i așa?

ÎL CUNOSC PE CHRISTOS

Un dialog între un creștin convertit recent și un prieten necredincios s-a desfășurat astfel:

- Deci, te-ai convertit la creștinism.
- Da.
- Înseamnă că știi multe despre Christos. Spune-mi, în ce țară s-a născut?
- Nu știu.
- La ce vârstă a murit?
- Nu știu.
- Câte predici a ținut?

- Nu știu.
- Constat că știi foarte puține lucruri despre cel la a cărui religie te-ai convertit!
- Așa e. Mi-e rușine de cât de puțin cunosc în legătură cu el. Dar știu totuși un lucru: timp de trei ani de zile am fost un bețiv. Aveam datorii uriașe. Familia mea începuse să se destrame. Soția și copiii mei se temeau în fiecare zi de sosirea mea acasă. Acum am renunțat la băutură, nu mai am nici o datorie, iar căminul meu este unul fericit. Toate acestea au fost posibile prin grația lui Christos. Cel puțin de acest lucru sunt sigur!

Asta înseamnă să știi cu adevărat: să fii transformat de ceea ce știi.

PRIVIREA LUI IISUS

În Evanghelia după Luca scrie:

Dar Petru a spus: „Omule, nu știu despre ce vorbești“. În acel moment, chiar în timp ce vorbea, un cocoș a cotcodăcit, iar Domnul s-a întors și a privit drept spre Petru... iar Petru a ieșit afară și a plâns.

M-am înțeles întotdeauna bine cu Domnul. Conversez tot timpul cu el, îi mulțumesc, îi implor adevărul.

Dar am avut întotdeauna sentimentul că dorește să-l privesc în față... Iar eu nu pot. Chiar și când îi vorbesc, mă uit în altă parte atunci când simt că el mă privește direct. Mă tem de fiecare dată că voi descoperi o acuzație nerostită în ochii săi, pentru vreun păcat nemărturisit. Sau poate vreo cerere: poate că așteaptă ceva de la mine.

Într-o zi, mi-am adunat tot curajul și l-am privit în ochi! Nu exista nici o acuzație, nici o cerere. Singurul mesaj pe care îl puteai citi în ochii lui era: „Te iubesc“.

La fel ca și Petru, am ieșit afară și am plâns.

OUL DE AUR

În Scripturi scrie:

Domnul: Un fermier avea o găscă ce făcea în fiecare zi câte un ou de aur. Soția lui, o femeie avară, nu s-a putut împăca cu gândul că găscă face doar un singur ou pe zi. De aceea, a ucis găscă, în speranța că va putea găsi în interiorul ei toate ouăle dintr-o dată.

La fel se petrec lucrurile și cu Cuvântul lui Dumnezeu!

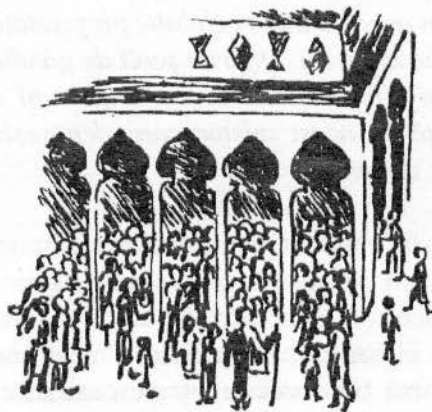
Când un ateu a auzit acest text, s-a gândit: „Auzi, o găscă ce face ouă de aur! Nu s-a mai auzit absurditate mai mare! Asta demonstrează că Scriptura este o aberație“.

Când un teolog a auzit acest text, a reacționat altfel: „Cel care a revelat existența acelei găște a fost Dumnezeu, deci existența ei trebuie să fie adevărată, oricât de absurd ar putea părea. Vă întrebați, probabil,

cum este posibil ca un ou să fie din aur, fără a-și pierde prin aceasta toate celelalte proprietăți specifice care fac din el un ou. Diferite școli de gândire explică în maniere diferite acest lucru. Important este actul de credință în acest mister care depășește limitele înțelegerii umane“.

A existat chiar un predicator care, inspirat de acest text, a călătorit prin diferite orașe și sate, îndemnându-i pe locuitorii acestora să accepte faptul că, într-un moment privilegiat al istoriei, Dumnezeu a creat ouă de aur.

Este mai bine să-i înveți pe oameni cât de rea este avariția decât să le induci credința în ouăle de aur.

VEȘTI BUNE

Iisus le vorbea oamenilor în parabole. El le-a spus: „Împărăția lui Dumnezeu este precum doi frați, pe care Dumnezeu i-a îndemnat să renunțe la tot ce au și să slujească umanitatea.

Fratele mai mare a răspuns chemării divine, deși a fost nevoit să se despartă de logodnică și de familia lui și să plece la mare distanță pentru a se pune în slujba săracilor. Peste ani, a fost aruncat în închisoare pentru faptele sale bune, torturat și ucis.

Iar Domnul i-a spus: Foarte bine, credinciosul Meu slujitor! Tu Mi-ai dăruit o mie de unități din

serviciul tău. Eu am să-ți dăruiesc o sută de milioane de unități din beatitudinea Mea. Intră în Împărăție și bucură-te de fericirea de a fi alături de Domnul tău.

Fratele mai mic a ignorat chemarea divină. El s-a însurat cu fata pe care o iubea și a prosperat în afacerea sa. A fost bun cu soția și copiii săi, și din când în când le-a dăruit câte ceva și săracilor.

Când a murit, Domnul i-a spus: Foarte bine, credinciosul Meu slujitor! Tu Mi-ai dăruit 20 de unități din serviciul tău. Eu am să-ți dăruiesc o sută de milioane de unități din beatitudinea Mea. Intră în Împărăție și bucură-te de fericirea de a fi alături de Domnul tău.

Când fratele mai mare a auzit că și cel mic urma să primească aceeași răsplată ca și el, a rămas extrem de surprins. El s-a bucurat însă pentru fratele mai mic și i-a spus Domnului: Doamne, dacă aș fi știut toate acestea în momentul în care mi-ai adresat chemarea, aș fi făcut exact la fel, din iubire pentru Tine.“

IONIAD ȘI BĂRBIERUL

Deghizat în straie de cerșetor, Sfântul Ioniad a intrat în frizeria unui bărbier din Mecca. Deși tocmai bărbierul a un nobil, bărbierul l-a părăsit imediat pe acesta și l-a ras pe cerșetor. În plus, nu numai că nu i-a cerut nici un ban, dar chiar i-a dat ceva de pomană, după care l-a trimis în drumul său.

Ioniad a fost atât de impresionat încât s-a decis să-i dăruiească bărbierului tot ceea ce urma să primească de pomană în ziua aceea. Întâmplarea a făcut ca un pelerin bogat să-i dăruiească o pungă plină

cu monede de aur. Copleșit de bucurie, el a alergat la frizerie și i-a oferit-o bărbierului.

Când a înțeles de ce primește tot acest aur, bărbierul s-a infuriat:

– Ce fel de sfânt ești tu, dacă vii să mă răsplătești cu aur pentru un act de iubire?!

O fantezie:

Devotul a strigat către Dumnezeu:

– Ce fel de Dumnezeu ești tu, dacă mă răsplătești pentru devoțiunea mea?!

Domnul îi răspunde cu un zâmbet pe față:

– Eu sunt Iubirea. Deci cum aș putea eu să ofer altceva decât iubire?

Dacă așteptați o recompensă, darul vostru devine mită.

FIUL MAI MARE

Când Dumnezeu a intrat în paradis și a văzut că toată lumea se află aici, nu a fost deloc mulțumit. În fond, le promisese oamenilor o judecată dreaptă! De aceea, sufletele au fost convocate în sala tronului, iar Îngerului i s-a cerut să citească cele Zece Porunci.

Acesta a citit Prima Poruncă. Apoi, Dumnezeu a spus:

– Toți cei care au încălcat această poruncă să fie aruncați în iad!

Zis și făcut.

La fel s-au petrecut lucrurile și cu celelalte nouă

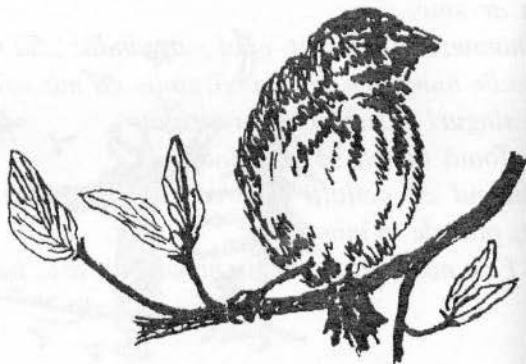
Porunci. Pe la a șaptea, în sală nu se mai afla deja decât o singură persoană: un sihastru îngust la minte și plin de sine.

Dumnezeu l-a privit, apoi s-a gândit: „Să rămân în paradis numai cu acesta? Trebuie că mă voi simți foarte singur!” După care a strigat:

– Toată lumea să vină înapoi!

Auzind că ceilalți fuseseră iertați, sihastrul a strigat, plin de mânie:

– Este nedrept! De ce nu mi-ai spus asta înainte?

RELIGIA BĂTRÂNEI DOAMNE

Nefiind satisfăcută de nici una din religiile lumii, o bătrână doamnă, foarte habotnică, și-a creat o religie proprie.

Încercând sincer să înțeleagă punctul de vedere al bătrânei, un reporter a întrebat-o:

– Chiar credeți că nimeni nu va intra în paradis decât dumneavoastră și servitoarea dumneavoastră?

– Ei bine, sinceră să fiu, nu sunt foarte sigură de Mary...

PUTEREA IUBIRII DE A IERTA

– De ce tot îmi reamintești de greșelile mele trecute? a întrebat soțul. Credeam că ai uitat și ai iertat.

– Chiar te-am iertat, i-a răspuns soția. Dar nu doresc să uiți vreo clipă că am uitat și am iertat!

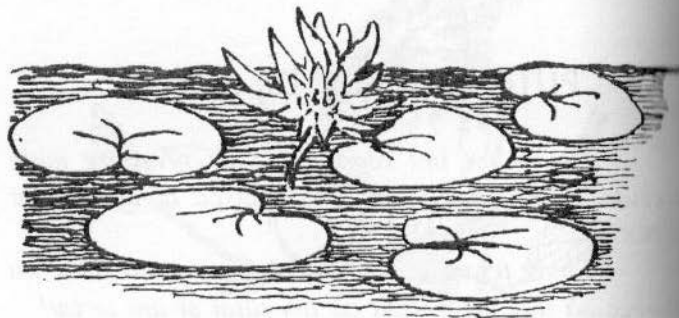
Păcătosul:

– Nu-ți aminti de păcatele mele, Doamne!

Domnul:

– Ce păcate? Le-am uitat de mult. Va trebui să-mi reîmprospătezi memoria...

Iubirea nu păstrează amintirea greșelilor. (1 Cor. 13)

LOTUSUL

Guru-ul dorea ca discipolii săi să poarte un anumit veșmânt, pentru ca toată lumea să știe de consacrarea pe care au făcut-o. El a numit acest procedeu: a depune mărturie.

Am văzut un lotus pe un lac și i-am spus:

– Ce frumos ești, dragul meu!

Și cât de frumos trebuie să fie Dumnezeu!

Care te-a creat!

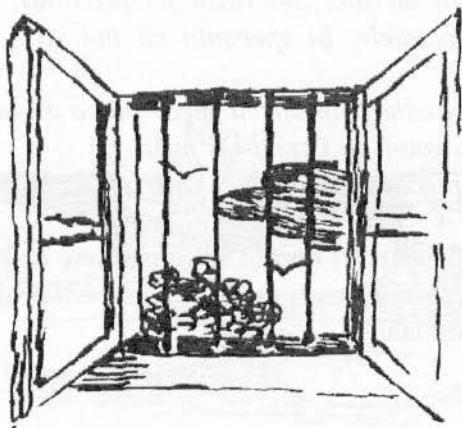
Lotusul a roșit. Era cu atât mai frumos, căci era inconștient de frumusețea sa.

Pe un alt lac, am văzut un alt lotus, care își întindea petalele, în speranța că îmi va surprinde privirea.

– Privește frumusețea mea, părea să-mi spună el, și slăvește-l pe Creatorul meu.

Am plecat dezgustat.

Ori de câte ori doresc să construiesc ceva, încerc să-i impresionez pe cei din jur. Devin astfel un fariseu bine intenționat!

BROASCA ȚESTOASĂ

Împăratul Chinei și-a trimis ambasadorii la un pustnic care trăia în munții din nord, cu scopul de a-l propune să devină prim-ministru.

După multe zile de călătorie, ambasadorii au ajuns în sfârșit, dar ermitajul era gol! În apropiere, ei au văzut un om pe jumătate gol care pescuia cu un băț în apa râului. Să fi fost acest om cel despre care împăratul avea un respect atât de mare? Câteva întrebări puse sătenilor din apropiere au dovedit că da. De aceea, ambasadorii s-au întors pe malul râului

și au încercat să-i atragă atenția pescarului, cu cel mai mare respect cu putință.

Pustnicul și-a croit drum prin apă și a ajuns în fața ambasadorilor, cu brațele încrucișate la piept.

– Ce doriți?

– Mult-stimate domn. Majestatea sa, Împăratul Chinei, ne-a trimis la tine cu aceste daruri, pentru a atesta astfel că a auzit de sfințenia și de înțelepciunea ta. Majestatea sa te invită să accepți postul de prim-ministru al regatului.

– Prim-ministru al regatului?

– Da, mult-stimate domn.

– Eu?

– Da, mult-stimate domn.

– Oare Majestatea sa și-a pierdut mințile? a mai apucat să întrebe pustnicul, înainte de a izbucni într-un hohot zgomotos de râs, spre stânjeneala ambasadorilor.

După ce și-a mai revenit puțin, el a continuat:

– Spuneți-mi, e adevărat că deasupra altarului principal al capelei împăratului a fost agățată o broască țestoasă împăiată, a cărei carapace a fost încrustată cu pietre prețioase?

– Da, venerabile domn.

– Și e adevărat că o dată pe zi, împăratul și suita sa se adună ca să aducă un omagiu acestei neprețuite broaște țestoase?

- Da, stimate domn.
- Bine. Priviți acum broasca țestoasă din fața voastră, cea care dă din coadă și se scaldă în apă. Credeți că i-ar conveni să ia locul celei din palat?
- Cu siguranță nu.
- Atunci, mergeți la împărat și spuneți-i că nici eu nu doresc să vin acolo. Nimeni nu poate rămâne viu dacă este urcat pe un pedestal.

BAYAZID ÎNCALCĂ REGULA

Sfântul musulman Bayazid obișnuia uneori să încalce în mod deliberat regulile și ritualurile exterioare ale Islamului.

Odată, pe când se întorcea de la Mecca, el s-a oprit în orașul iranian Rey. Localnicii, care îl venerau, s-au înghesuit ca să-l întâmpine, creând o mare agitație în oraș. Obosit de toată această adulație, Bayazid a așteptat până când a ajuns în piața centrală. Acolo, a scos din buzunar o bucată de pâine și a început să o mestece în văzul tuturor. Era o zi de post, în luna Ramazanului, dar Bayazid știa foarte bine că pelerinajul său îi permitea încălcarea legii.

Adoratorii săi nu știau însă acest lucru. Șocați de acest comportament, ei l-au părăsit pe loc, întorcându-se în casele lor. Implacabil, Bayazid i-a șoptit unui discipol:

– Ai remarcat cum în clipa în care am făcut ceva care contravenea așteptărilor lor, toată venerația lor a dispărut?

Prețul pe care trebuie să-l plătiți dacă doriți să fiți venerați este conformismul.

OAMENII VĂRGAȚI

Un predicator a pus următoarea întrebare unei clase de copii:

– Dacă toți oamenii buni ar fi albi și toți oamenii răi ar fi negri, voi ce culoare ați avea?

Micuța Mary Jane a răspuns prompt:

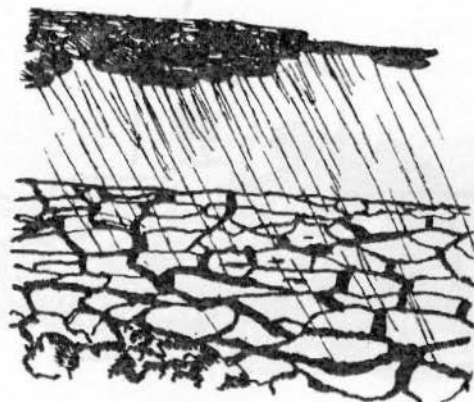
– Eu aș fi vărgată!

La fel ar fi și Predicatorul. La fel ar fi și Mahatma-șii, papii și sfinții.

Un om își căuta o biserică bună la care să se înscrie. A intrat din întâmplare într-una în care preotul și enoriașii tocmai citeau din cartea de rugăciuni: „Nu am făcut acele lucruri pe care ar fi trebuit să le facem; în schimb, am făcut acele lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem“.

Ușurat, omul s-a așezat într-o strană și a oftat: „Slavă cerului. Am găsit în sfârșit biserica ideală“.

Puteți avea uneori succes în a vă ascunde slăbi-ciunile, dar această acțiune este întotdeauna rușinoasă.

MUZICĂ PENTRU SURZI

Cândva, eram surd. Mă uitam cu uimire la oamenii care se zbânțuiau, agitându-se în fel și chip. Ei numeau acest lucru dans. Mi se părea absurd, până într-o bună zi, când am auzit pentru prima oară muzica!

Nu înțeleg de ce sfinții și îndrăgostiții se comportă așa cum se comportă. De aceea, sunt nevoit să aștept ca inima mea să se trezească.

BOGAȚI

Soțul:

– Voi munci din greu și într-o bună zi vom fi bogați.

Soția:

– Dragul meu, suntem deja bogați, căci ne avem unul pe celălalt. Poate într-o bună zi vom avea și bani.

PESCARUL MULȚUMIT

Industriașul a descoperit cu oroare că lângă șalupa lui luxoasă se afla un pescar, fumându-și pipa.

– De ce nu ești în larg, să pescuiești? l-a întrebat el.

– Pentru că am prins suficient pește pentru astăzi.

– De ce nu prinzi mai mult?

– De ce aș face-o?

– Ca să câștigi mai mulți bani. În acest fel, îți vei putea cumpăra un motor pentru barca ta, vei putea merge mai departe și vei prinde astfel mai mult pește. Vei obține astfel și mai mulți bani, cu care îți vei putea cumpăra o plasă de pescuit, cu care vei

obține și mai mulți bani. În curând, vei putea să-ți permiți o a doua barcă... ba chiar o întreagă flotilă. Și astfel, ai putea ajunge la fel de bogat ca și mine.

- Și mai departe, ce se va întâmpla?*
- Atunci te vei putea bucura de viață.*
- Dar ce crezi că fac acum?*

Ce v-ar plăcea mai mult: o avere sau capacitatea de a vă bucura de viață?

CELE ȘAPTE VASE CU AUR

Un bărbier trecea odată pe sub un copac bântuit, când a auzit o voce:

- Ai vrea să ai șapte vase cu aur?*

Omul a privit în jur, dar nu a văzut pe nimeni. Lăcomia lui se trezise însă, așa că a strigat:

- Da, aș vrea.*
- Atunci, du-te imediat acasă, i-a spus vocea.*

Le vei găsi acolo.

Bărbierul a fugit spre casă, unde a găsit într-a-devăr șapte vase pline cu aur, cu excepția unuia, care era doar pe jumătate plin. Bucuria i-a fost astfel

imediat spulberată. Bărbierul nostru a simțit că nu poate trăi astfel: trebuia neapărat să umple și cel de-al șaptelea vas, altminteri nu va mai fi niciodată fericit.

De aceea, a topit toate bijuteriile familiei și le-a turnat în monede de aur, pe care le-a introdus în cel de-al șaptelea vas. Spre uimirea lui, acesta a rămas tot pe jumătate gol. Era exasperat! Omul s-a pus atunci pe economii, și-a înfometat familia, dar degeaba. Oricât aur pune în cel de-al șaptelea vas, acesta rămâne în continuare pe jumătate gol.

Într-o zi, l-a rugat chiar pe rege să-i dubleze salariul. Acesta a acceptat, astfel că lupta pentru umplerea vasului a fost relansată. A ajuns chiar să cerșească. Vasul înghițea fiecare monedă nouă de aur, dar refuza să se umple!

Între timp, regele a observat cât de tras la față era bărbierul său.

— Ce s-a întâmplat cu tine? l-a întrebat el. Erai atât de fericit când aveai salariul mai mic. Acum îl l-am dublat, dar arăți obosit și nefericit. Să nu-mi spui că ai primit cele șapte vase cu aur.

Bărbierul a rămas uimit.

— Cine v-a spus acest lucru, Maiestate?

Regele a început să râdă:

— Nu mi-a spus nimeni, dar manifesti toate simptomele celor cărora stafia le-a dat cele șapte

vase cu aur. Odată, mi le-a oferit și mie. Când am întrebat-o dacă pot cheltui banii sau dacă nu pot decât să-i strâng, a dispărut fără urmă. Acei bani nu pot fi cheltuiți. Nu fac decât să trezească dorința de a strânge și mai mulți. Du-te și înapoiază-i stafiei și vei fi din nou un om fericit.

O PARABOLĂ REFERITOARE LA VIAȚA MODERNĂ

Animalele s-au adunat într-o ședință și au început să se plângă că oamenii le luau tot timpul câte ceva.

– Mie îmi iau laptele, s-a plâns vaca.

– Mie îmi iau ouăle, s-a plâns găina.

– Mie îmi iau carnea, ca să-și facă șuncă, s-a plâns porcul.

– Pe mine mă vânează pentru grăsimea mea, s-a plâns și balena.

Ultimul care a apucat să vorbească a fost melcul

*– Eu am ceva pe care mi l-ar lua, dacă ar putea.
Ceva pe care și-l doresc mai mult decât orice pe lume.
Eu am la dispoziție tot timpul din lume.*

*Aveți la dispoziție tot timpul din lume, dar refuzați
să profitați de el. Ce vă împiedică?*

HOFETZ CHAIM

În secolul trecut, un turist din Statele Unite l-a vizitat pe faimosul rabin polonez Hofetz Chaim.

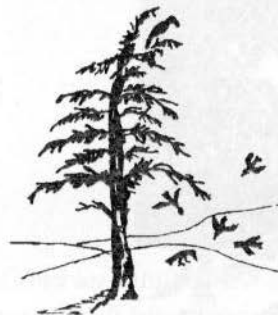
Omul a rămas uimit să vadă că rabinul trăia într-o singură cameră, plină cu cărți. Singurele piese de mobilier erau o masă și o canapea.

– Rabi, unde ți-e mobila? a întrebat el.

– Dar a ta unde e? a spus Hofetz.

– A mea? Bine, dar eu sunt în trecere. Nu sunt decât un vizitator aici.

– La fel sunt și eu.

CERUL ȘI CIOARA

O fabulă din Bhagavat Purana:

O cioară zbura odată prin văzduh cu o bucată de carne în cioc. 20 de alte ciori s-au lansat imediat în urmărirea acesteia, atacând-o cu răutate.

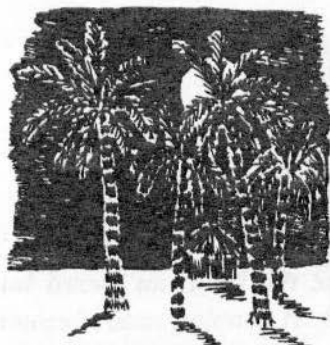
Când, în sfârșit, cioara a scăpat bucata de carne din cioc, urmăritoarele au lăsat-o în pace și s-au repezit după pradă.

Prima cioară a spus atunci:

– Am pierdut carnea, dar am câștigat liniștea acestei zile senine.

Un călugăr zen:

– Când casa mea a ars, am dobândit în sfârșit această panoramă superbă asupra cerului înstelat!

CINE POATE FURA LUNA DE PE CER?

Maestrul zen Ryokan ducea o viață foarte simplă la poalele unui munte. Într-o noapte, când Maestrul era plecat, un hoț a intrat în coliba sa, dar a descoperit că nu era nimic de furat.

Chiar atunci s-a întors Ryokan, care l-a prins pe hoț asupra faptului.

– Ți-ai dat multă osteneală ca să mă vizitezi, i-a spus el. Nu aș dori să pleci cu mâna goală. Te rog, primește pătura și ghetele mele, ca un dar din partea mea.

Uluit, hoțul a luat darul și s-a furișat afară.

Ryokan a rămas gol în fața colibei, privind cerul înstelat și luna plină:

– Bietul om. Mi-ar fi plăcut să-i pot dărui aceste lucruri!

DIAMANTUL

Când un sannyasin a ajuns la marginea satului și s-a așezat sub un copac pentru a înnopta, un sătean a venit în fugă și i-a strigat:

– Piatra! Piatra! Dă-mi piatra prețioasă!

– Ce piatră? a întrebat sannyasin-ul.

– Noaptea trecută, Domnul Shiva mi-a spus în vis că dacă voi merge la marginea satului pe înserat, un sannyasin îmi va da o piatră care mă va face bogat pentru totdeauna.

Sannyasin-ul s-a scotocit prin sac și a scos o piatră:

– Probabil că la asta se referea. Am găsit-o ieri prin pădure. Bine, ia-o, dacă o dorești.

Omul s-a uitat fără să-și creeze ochilor. Era cel mai mare diamant din lume. Avea mărimea unui cap de om.

Toată noaptea s-a zvârcolit în pat. Dimineața, l-a trezit pe sannyasin și i-a spus:

– M-am răzgândit. Dă-mi acea bogăție care ți-a permis ție să-mi dăruiești această piatră prețioasă fără să eziți.

RUGĂCIUNE PENTRU O MINTE MULTUMITĂ

Domnul Vishnu i-a spus discipolului său:

– Mă deranjează cererile tale care par să nu se mai termine niciodată. De aceea, mi-am propus să îți îndeplinesc trei dorințe. Ai grijă cum le alegi, căci după ce ți le voi îndeplini, nu vei mai avea dreptul la altele.

Discipolul nu a ezitat nici o clipă:

– Iată care este prima mea dorință: aș vrea ca soția mea să moară, ca să mă pot însura cu o altă femeie, mai bună.

Dorința i-a fost îndeplinită pe loc.

Când prietenii și rudele s-au adunat pentru înmormântare, ei au început să laude virtuțile celei dispărute, iar adeptul nostru și-a dat seama că s-a cam grăbit. De aceea, i-a cerut Domnului să o readucă la viață.

Nu i-a mai rămas astfel decât o singură dorință. De data aceasta s-a hotărât să nu mai facă nici o

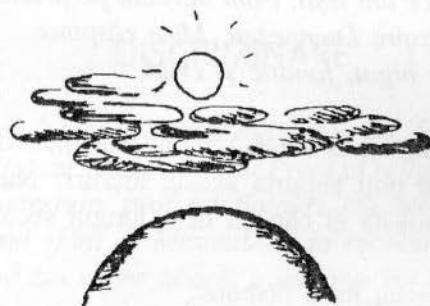
greșeală, căci nu mai avea o altă șansă de a o îndrepta. S-a consultat cu tot felul de lume. Unii l-au sfătuit să ceară nemurirea. La ce bun să fii nemuritor, i-au spus alții, dacă nu ești sănătos? Pe de altă parte, cum să te bucuri de sănătate dacă nu ai nici un ban? Sau de bani, dacă nu ai prieteni?

Anii au trecut și discipolul nostru nu s-a putut hotărî. Să ceară nemurirea, sănătate, bogăție, putere sau iubire? În cele din urmă, i-a spus Domnului:

– Învăță-mă ce să-ți cer.

Auzind această rugă smerită, Domnul a început să râdă:

– Cere-mi să fii mulțumit indiferent de ceea ce ți se oferă.

TÂRGUL MONDIAL AL RELIGIILOR

M-am dus împreună cu prietenul meu la Târgul Mondial al Religiilor. Nu era un târg comercial, dar concurența era acerbă, iar propaganda întrecea orice măsură.

La standul evreilor, prezentatorul susținea că Dumnezeu este plin de compasiune, iar poporul său ales sunt evreii. Nici un alt popor. Numai evreii.

La standul musulmanilor, am aflat că Dumnezeu este plin de milă și că Mohamed este profetul său. Singurul său profet. Mântuirea nu poate veni decât dacă ascuți de profetul lui Dumnezeu.

La standul creștinilor, mesajul era altul: Dumnezeu este iubire, dar nu poate exista mântuire în afara bisericii creștine. Cine nu intră în această biserică va fi condamnat pe vecie.

După ce am ieșit, l-am întrebat pe prietenul meu ce crede despre Dumnezeu. Mi-a răspuns:

– Este bigot, fanatic și crud.

Când am ajuns acasă, l-am întrebat pe Dumnezeu:

– Cum poți suporta aceste lucruri? Nu vezi ce reputație proastă ai căpătat de-a lungul secolelor din cauza lor?

Dumnezeu mi-a răspuns:

– Nu Eu am organizat Târgul. Sincer să fiu, Mi-ar fi și rușine să-l vizitez.

DISCRIMINARE

M-am întors la Târgul Religiilor. De data aceasta, am ascultat cuvintele Marelui Preot al religiei Balakri. Potrivit acestuia, profetul Balakri era Mesia, născut pe tărâmul sfânt al Mesambiei, în secolul V.

Când am ajuns acasă, i-am spus lui Dumnezeu:

– Ești un mare discriminator, Doamne. De ce trebuie secolul V să fie un secol luminat, iar pământul Mesambiei un pământ sfânt? Ce au secolul meu și țara în care trăiesc?

Dumnezeu mi-a răspuns:

– O zi de sărbătoare este sfântă tocmai pentru că arată că orice zi este sfântă. Un sanctuar este sacru numai pentru că arată că orice loc de pe pământ este sacru. Mesia este numit Fiul lui Dumnezeu numai pentru a vă arăta vouă că orice om este divin.

IISUS LA UN MECI DE FOTBAL

Iisus Christos a spus că nu a fost niciodată la un meci de fotbal. De aceea, prietenul meu și cu mine l-am dus la un asemenea meci. Era o luptă teribilă între F.C. Protestanții și A.S. Catolicii.

Primii care au marcat au fost Protestanții. Iisus a strigat cu putere și și-a aruncat pălăria în aer. Apoi au marcat catolicii. Iisus a strigat din nou, la fel de puternic, și și-a aruncat pălăria în aer.

Lângă noi se afla un om, care a rămas uimit în fața acestui comportament bizar. El l-a tras de mânecă pe Iisus și l-a întrebat:

– De partea cui ești, om bun?

– Eu? a răspuns Iisus, încă entuziasmat. Eu nu țin cu nici una din părți. Mie îmi place jocul.

Cel care a pus întrebarea s-a întors către vecinul său și i-a spus, strâmbând din nas:

– Hm! Încă un ateu!

După meci, l-am întrebat dacă nu ține niciodată cu nimeni.

– Ba da, ne-a răspuns el. Țin mai degrabă cu oamenii decât cu religiile. Respect mai degrabă ființele umane decât Sabatul.

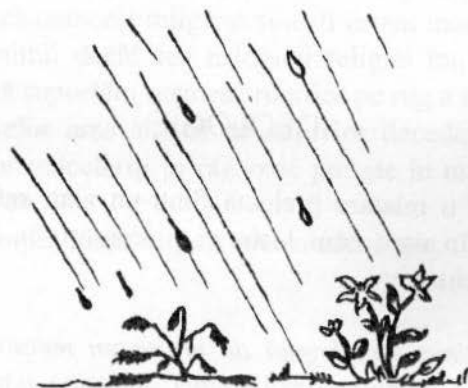
URĂ RELIGIOASĂ

Un turist s-a adresat ghidului:

– Cred că ești mândru de orașul tău. Am fost cu deosebire impresionat de numărul mare de biserici din el. Probabil că cei de aici îl iubesc foarte mult pe Dumnezeu.

– Hm, i-a răspuns ghidul cu cinism, este posibil să-l iubească pe Dumnezeu, dar este sigur că se urăse de moarte unii pe alții.

La fel ca fetița care, întrebată fiind: „Cine sunt păgânii?” a răspuns: „Păgânii sunt cei care nu se luptă pentru religia lor”.

RUGĂCIUNE OFENSIVĂ ȘI DEFENSIVĂ

Echipa de fotbal a Catolicilor se afla pe drum către un meci important. Un reporter s-a urcat în tren și i-a cerut antrenorului un interviu.

– Din câte am înțeles, i-a spus el, aveți cu voi un preot care se roagă pentru succesul echipei. Sunteți amabil să mă prezentați lui?

– Cu cea mai mare plăcere, i-a răspuns antrenorul. Cu cine doriți să vorbiți, cu preotul ofensiv, sau cu cel defensiv?

IDEOLOGIE

Iată o relatare preluată dintr-un ziar, referitoare la felul în care erau torturați prizonierii în lagărele de concentrare:

Victima este legată de un scaun metalic, după care i se administrează șocuri electrice până când mărturisește.

Călăul își unește palmele și lovește victima peste urechi până când îi pleznește timpanul.

Un dentist își leagă victima de scaun și îi găurește un dinte până când dă de nerv. Procesul nu încetează decât când victima devine dispusă să coopereze.

Oamenii nu sunt cruzi în mod natural. Ei devin cruzi atunci când sunt nefericiți – sau când acceptă o ideologie.

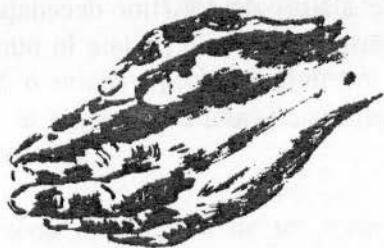
Ideologiile se opun una alteia. La fel și religiile. Iar oamenii sunt striviți între ele.

Nu este exclus ca cei care l-au crucificat pe Iisus

să fi fost soți blânzi și părinți iubitori. Ei au practicat totuși cruzimea, pentru a-și păstra ideologia sau religia.

Dacă oamenii religioși și-ar fi urmat mai degrabă vocea inimii decât cea a logicii religiei lor, nu ar fi trebuit să suportăm rușinea arderilor pe rug a ereticilor, a văduvelor arse alături de soții lor decedați, sau a soldaților măcelăriți în războaie purtate în numele lui Dumnezeu.

Compasiunea nu are nici o ideologie.

SCHIMBAREA LUMII PRIN SCHIMBAREA DE SINE

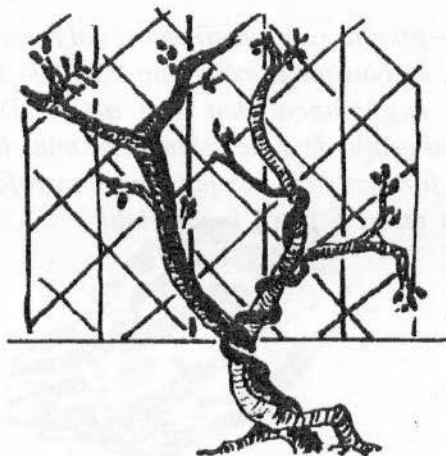
Sufitul Bayazid povestește următoarea istorioară despre el însuși:

Când eram tânăr, eram un revoluționar și singura rugăciune pe care i-o adresam lui Dumnezeu era aceasta: „Doamne, dă-mi energia de a schimba lumea”.

După ce m-am maturizat și mi-am dat seama că mi-a trecut jumătate din viață fără să fi schimbat un singur suflet, mi-am schimbat rugăciunea: „Doamne, dăruiește-mi grația de a-i schimba pe cei cu care intru

în contact – familia și prietenii mei și voi fi mulțumit”.

Acum, la bătrânețe, când știu că zilele îmi sunt numărate, rugăciunea mea este alta: „Doamne, dăruiește-mi grația de a mă schimba pe mine însumi”. Dacă m-aș fi rugat de la început pentru transformarea de sine, nu mi-aș fi irosit inutil viața.

REBELII ÎMBLÂNZIȚI

Era un om dificil. Gândea altfel și se purta diferit de noi ceilalți. Se îndoia de tot și de toate. Să fi fost un rebel, un profet, un psihopat sau un erou? „Cine poate ști? obișnuiam noi să spunem. Și oricum, cui îi pasă?”

De aceea, ne-am împrietenit cu el. L-am învățat să devină sensibil la opinia publică și la sentimentele celor din jur. Fără să vrea, l-am învățat să se conformeze. După o vreme se putea trăi în preajma lui. S-a adaptat. L-am transformat într-un om blând și docil.

L-am felicitat cu toții pentru că a atins

autocontrolul. Fericit, a început să creadă el însuși acest lucru, fără să-și dea seama că se lăsase învins de noi.

Un malac a intrat într-o încăpere plină de oameni și a strigat:

– E vreunul pe nume Murphy aici?

Un om mititel de statură s-a ridicat și a spus:

– Eu sunt Murphy.

Malacul i-a tras un pumn care aproape că l-a ucis. I-a rupt cinci coaste, i-a spart nasul, i-a învinețit ochii și l-a trântit la pământ. După care a ieșit trântind ușa.

După plecarea sa, am rămas cu toții cu gura căscată auzindu-l pe mititel chicotind în barbă:

– Ce prostănac! L-am făcut de doi bani! Nu eu sunt Murphy! Ha! Ha!

O societate care își îmblânzește rebelii își capătă liniștea, dar nu mai are nici un viitor.

OAIA RĂTĂCITĂ

Iată o parabolă pentru educatorii religioși:

O oaie a găsit o gaură în gardul țarcului și a ieșit din țarc. A zburdat ce a zburdat, dar s-a rătăcit și nu și-a mai putut găsi drumul înapoi.

La un moment dat, și-a dat seama că este urmărită de un lup. A alergat cât au ținut-o puterile, cu lupul pe urmele ei. În sfârșit, ciobanul a salvat-o și a dus-o plin de iubire înapoi în turmă.

În pofida sfaturilor unanime, ciobanul a refuzat însă să astupe gaura din gard.

MĂRUL PERFECT

De-abia își terminase Nasruddin discursul, când s-a auzit o voce din mulțime:

– În loc să ne ametești cu teoriile tale spirituale, mai bine ne-ai învăța ceva practic.

Bietul Nasruddin a rămas interzis:

– Ce fel de lucru practic doriți să vă învăț?

Încântat că l-a adus la tăcere pe Mulla și că a reușit să capteze atenția mulțimii, istețul i-a spus:

– Spre exemplu, arată-ne un măr din Grădina Paradisului.

Pe loc, Nasruddin a luat un măr de pe jos și i l-a dat omului.

– Bine, dar mărul acesta este stricat într-o parte, a ripostat acesta. Sunt convins că un măr celest ar fi unul perfect.

– Un măr celest ar fi într-adevăr perfect, i-a răspuns Mulla, dar dat fiind nivelul spiritual la care te afli, acesta este cel mai apropiat model de perfecțiune la care poți avea acces.

Cum te poți aștepta să vezi un măr perfect cu ochi imperfecti?

Sau să vezi bunătatea altora cu o inimă egoistă?

MICUȚA SCLAVĂ

Un rege musulman s-a îndrăgostit nebunește de o sclavă. De aceea, a ordonat ca aceasta să fie mutată din cartierul sclavilor în palatul său. Intenția lui era să o ia în căsătorie și să facă din ea soția sa favorită, dar, în mod misterios, fata s-a îmbolnăvit imediat ce a intrat în palat.

Starea ei a devenit din ce în ce mai gravă. Remediile nu păreau să aibă nici o putere asupra ei, iar fata oscila între viață și moarte.

Disperat, regele a oferit jumătate din regatul său celui care ar fi reușit să o vindece. Dar cine

s-ar fi aventurat să vindece o boală care îi pusese în încurcătură chiar și pe cei mai renumiți doctori ai țării? În cele din urmă, la poarta palatului a bătut un hakim, care a cerut să vorbească singur cu fata. După ce a vorbit cu ea timp de o oră, el s-a prezentat în fața regelui, care aștepta cu anxietate verdictul.

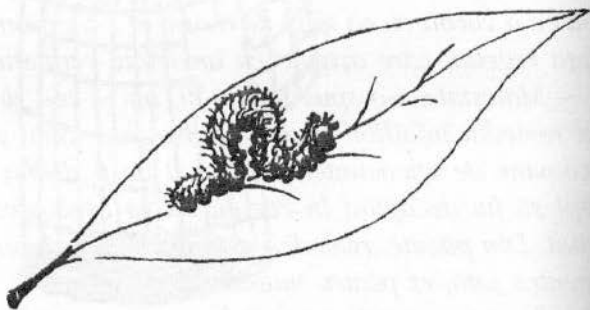
– Maiestate, i-a spus hakim-ul, am – ce-i drept – un remediu infailibil care va salva fata. Sunt atât de convins de eficacitatea lui, încât aș fi dispus să accept să fiu decapitat în caz că nu va avea efectul scontat. Din păcate, remediuul este extrem de dureros, nu pentru fată, ci pentru maiestatea ta.

– Spune care este remediuul, a strigat regele. Te asigur că fata îl va primi, indiferent cât de mare este prețul pe care trebuie să-l plătesc eu.

Hakim-ul l-a privit cu compasiune pe rege și i-a spus:

– Fata este îndrăgostită de unul dintre slujitorii tăi. Dă-i permisiunea să se mărite cu el și va fi vindecată instantaneu.

Bietul rege! Își dorea prea mult fata ca s-o lase să plece, dar o iubea prea tare pentru a o lăsa să moară.

ÎNȚELEPTUL CONFUCIUS

Pu Shang l-a întrebat odată pe Confucius:

– Ce fel de înțelept ești tu, dacă afirmi că Yen Hui te depășește în corectitudine, Tuan-mu Tz'u îți este superior în clarificarea lucrurilor, Cung Yu este mai curajos decât tine, iar Chuan Sun are mai multă demnitate decât tine?

Dornic să audă răspunsul, Pu Shang s-a apropiat de marginea mesei, aproape să cadă de pe scaunul pe care era așezat.

– Dacă toate aceste lucruri sunt adevărate, a mai întrebat el, atunci de ce îți sunt acești patru oameni discipoli?

– Stai liniștit, i-a răspuns Confucius, și am să-ți răspund. Yen Hui este un om foarte corect, dar nu este suficient de flexibil. Tuan-mu Tz'u știe să clarifice lucrurile, dar nu e în stare să dea un răspuns prin da sau nu la o întrebare simplă. Chung Yu este un om foarte curajos, dar nu înțelege ce înseamnă prudența. În ceea ce îl privește pe Chuan-sun Shih, acesta este un om de o mare demnitate, dar nu cunoaște, din păcate, ce înseamnă să fie modest. Așa se explică de ce acești patru oameni continuă să studieze alături de mine.

Musulmanul Jalal-ud-din Rumi afirmă: „O mână mereu deschisă sau mereu închisă este o mână handicapată. O pasăre care nu își poate deschide și închide aripile nu poate zbura”.

O, CE BINE CĂ AM GREȘIT!

Misticul evreu Baal Shem avea o manieră curioasă de a se ruga lui Dumnezeu: „Doamne, adu-ți aminte că și Tu ai nevoie de mine la fel de mult cât am eu nevoie de Tine. Dacă Tu nu ai exista, cui m-aș ruga eu? Dacă eu nu aș exista, cine s-ar mai ruga Ție?”

Am fost foarte fericit atunci când mi-am dat seama că dacă eu nu aș fi păcătuît, Dumnezeu nu ar fi avut ocazia să mă ierte.

NUCA DE COCOS

O maimuță cocoțată într-un copac a aruncat cu o nucă de cocos în capul unui sufit.

Acesta a ridicat-o de jos, i-a băut laptele, i-a mâncat miezul și a transformat coaja într-un vas de băut, pe care l-a luat cu el.

Îți mulțumesc pentru că m-ai criticat.

VOCEA CÂNTĂREȚULUI A UMPLUT ÎNTREAGA SALĂ

O discuție care a avut loc la un concert de operă:

– *Ce cântăreț! Vocea lui a umplut întreaga sală.*
– *E drept! Câțiva dintre noi am fost nevoiți să ieșim din sală, ca să-i facem mai mult loc!*

* * *

O discuție care a avut loc la o ședință de consiliere spirituală:

– *Cum l-aș putea iubi pe Dumnezeu așa cum ne învață Scripturile? Cum să îi dăruiesc întreaga mea inimă?*

– *Mai întâi trebuie să-ți golești inima de toate lucrurile materiale, apoi de idei și de lucruri abstracte.*

Stupid! Nu vă fie teamă să vă umpleți inima cu acele obiecte și cu acci oameni pe care îi iubiți, căci iubirea pentru Dumnezeu nu va umple spațiul din inima voastră mai mult decât umple vocea unui cântăreț spațiul sălii în care cântă!

* * *

Iubirea nu este ca o felie de pâine. Dacă îți ofer ție o bucată din felia mea de pâine, voi avea mai puțin de oferit altora. Iubirea este precum pâinea euharistică: prin ea, eu îl primesc în inima mea pe Domnul Iisus Christos; la fel și tu; și următorul; și următorul...

Îți poți iubi mama din toată inima. La fel o poți iubi însă și pe soția ta, și pe fiecare din copiii tăi. Miracolul constă în faptul că fiecare are mai mult de câștigat, căci calitatea iubirii se îmbunătățește odată cu fiecare nouă dăruire a inimii.

Dacă un prieten îți spune că nu te iubește decât pe tine, cel mai înțelept este să-l înveți să-și deschidă inima și față de alte persoane. În caz contrar, ceea ce îți oferă el este o inimă slăbită (și înfometată!).

MULȚUMESC ȘI DA

Cum trebuie să-l iubească omul pe Dumnezeu? În mod evident, nu la fel cum își iubește el semenii pe care îi vede, îi aude și îi poate atinge, căci Dumnezeu nu este o *persoană* în înțelesul curent pe care îl dăm acestui cuvânt. El este Incognoscibilul, Totalitatea aflată mai presus de concepte precum *el* sau *ea*, *persoană* sau *obiect*.

Atunci când spunem că o audiență umple o sală sau că vocea un cântăreț umple o sală, noi folosim același cuvânt, *a umple*, dar ne referim la realități absolut distincte. Vocea cântărețului nu *umple* propriu-zis sala. La fel se petrec lucrurile și cu cuvântul *iubire*. Iubirea pentru Dumnezeu nu trebuie înțeleasă în înțelesul obișnuit al cuvântului.

Să-l iubești pe Dumnezeu din toată inima înseamnă să spui Da vieții din toată inima ta, să accepți fără nici o ezitare tot ce a creat Dumnezeu, să ai atitudinea pe care a avut-o Iisus atunci când a spus: „Nu voia Mea să se facă, ci voia Ta”.

Cea mai frumoasă formulare a iubirii de Dumnezeu am întâlnit-o în cuvintele lui Dag Hammarsjold:

Pentru tot ce a fost, îți mulțumesc.

Pentru tot ce va fi, îți spun Da.

Acest gen de răspuns nu-l poți da decât lui Dumnezeu. Din această perspectivă, el nu are rivali. Aceasta este diferența între iubirea de Dumnezeu și iubirea – fie ea și pasională – a prietenilor sau semenilor noștri.

Vocea cântărețului umple sala aglomerată, dar mulțimea din sală nu este rivala ei. Singura rivală ar putea fi o altă voce. În mod similar, iubirea de Dumnezeu trebuie să ne umple întreaga inimă. Iubirea pentru alte persoane nu intră în competiție cu această iubire. Singurul rival care rămâne este acea persoană sau acel obiect care slăbește în inima noastră această atitudine care spune: *mulțumesc și da*.

SIMON PETRU

Un dialog preluat din Evanghelii:

– *Și tu, a spus Iisus, cine crezi că sunt Eu?*

Simon Petru a răspuns:

– *Tu ești Fiul lui Dumnezeu cel viu.*

Atunci, Iisus a spus:

– *Simon, fiul lui Iona, fericit ești tu între oameni!*

Căci nu de la alți oameni ai aflat tu aceasta, ci direct de la Tatăl Meu!

Un dialog în viața de zi cu zi:

Iisus:

– *Și tu, cine crezi că sunt Eu?*

Creștinul:

– *Tu ești Fiul lui Dumnezeu cel viu.*

Iisus:

– *Corect. Nefericit ești tu între oameni, căci tu ai aflat aceasta de la alții, nu direct de la Tatăl Meu.*

Creștinul:

– *E adevărat, Doamne. Mă simt înșelat. Cineva mi-a dat răspunsurile corecte înainte ca Tatăl divin să-mi vorbească. Mă minunez și acum cât de înțelept ai putut fi Tu, care te-ai abținut și nu i-ai spus nimic lui Simon înainte ca Tatăl să-i vorbească.*

FEMEIA SAMARITEANĂ

Femeia și-a pus jos ulciorul cu apă și a plecat în oraș. Ea le-a spus oamenilor:

– Veniți să-l vedeți pe acela care mi-a spus tot ce am făcut vreodată. Oare să fie Mesia?

Creștinul:

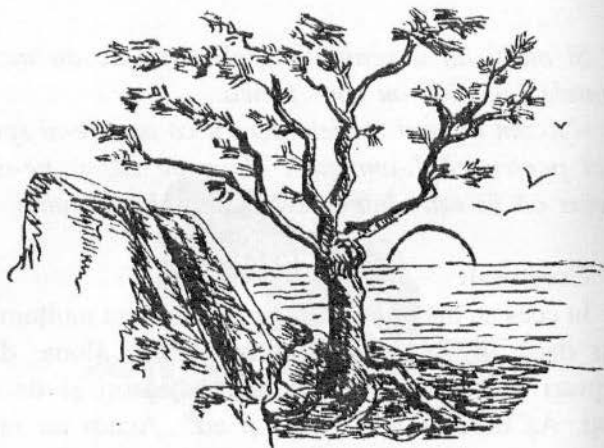
O, ce învățătoare sublimă a fost acea femeie! Ea nu le-a oferit oamenilor decât o întrebare simplă, nu și răspunsul. I-ar fi fost foarte ușor să o facă, întrucât Tu îi spuseseși direct: „Eu sunt Mesia. Eu, cel cu care vorbești”.

Și mulți au devenit discipoli după ce au auzit cuvintele Lui. Ei i-au spus femeii:

– Acum nu mai credem pentru că așa ne-ai spus tu, ci pentru că L-am auzit chiar pe El, și ne-am convins că El este, într-adevăr, Mântuitorul lumii.

Creștinul:

În ceea ce mă privește, Doamne, eu sunt mulțumit, chiar dacă am auzit de Tine la mâna a doua: din Scripturi și de la sfinți, de la predicatori și de la preoți. Aș dori să pot spune și eu: „Acum nu mai cred pentru că așa mi-ați spus voi, ci pentru că L-am auzit chiar pe El”...

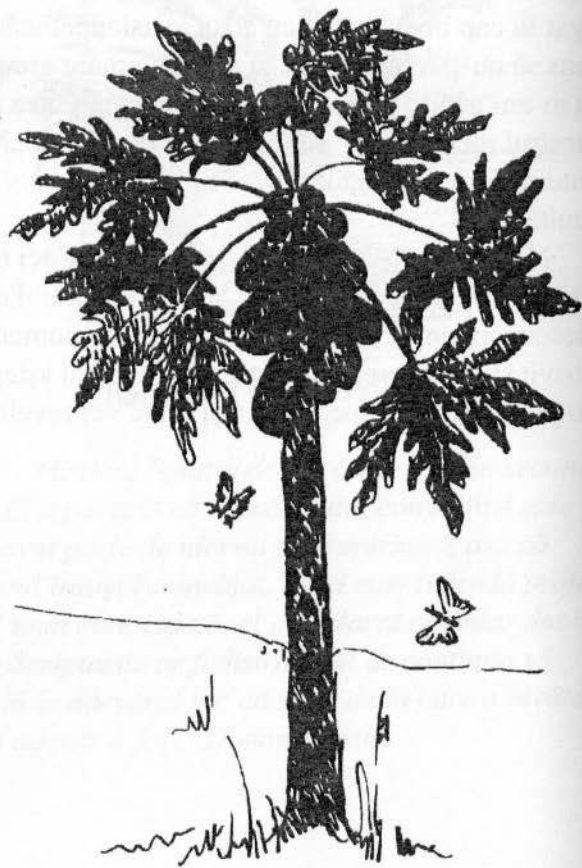
IGNAȚIU DE LOYOLA

Misticul Ignățiu de Loyola a trăit în secolul XVI. El a povestit că în momentul convertirii sale nu a avut parte de nici un ghid spiritual, așa că Domnul însuși l-a învățat, la fel cum îi predă profesorul unui elev. Odată, el a declarat că chiar dacă toate Scripturile ar fi distruse, el ar continua să creadă în adevărul lor, căci cel de la care a învățat acest adevăr a fost Domnul însuși.

Creștinul:

Din păcate, în viața mea au existat o sumedenie de ghizi spirituali care au insistat să mă ajute. Mi-au băgat în cap învățăturile cu atâta insistență încât am ajuns să nu-ți mai aud vocea decât cu mare greutate. Nu m-am gândit niciodată că Tu însuși ai putea fi maestrul meu, căci ei mi-au repetat continuu: „Noi suntem singurii tăi ghizi. Cine ne ascultă pe noi, îl ascultă pe El”.

Nu ei sunt însă de condamnat, ci eu. Căci mi-a lipsit fermitatea de a-i reduce la tăcere, curajul de a descoperi singur, răbdarea de a aștepta momentul potrivit și încrederea că odată, când mă voi aștepta mai puțin, Tu vei rupe tăcerea și mi te vei revela.

UN TRIBUT ADUS AUTORULUI

Ce se ascunde în spatele succesului fenomenal al cărților lui Anthony de Mello? Este simplu: ele răspund perfect setei de spiritualitate care domnește astăzi în lume. Este o sete cu niște caracteristici foarte speciale. Oamenii nu mai doresc să cumpere formule gata stabilite sau platitudini pioase care aparțin unei epoci revolute. Ei nu mai doresc cărările bătătorite, care nu au avut succesul scontat în trezirea spirituală a celor care le-au urmat. Există astăzi o căutare asiduă, care nu își găsește întotdeauna direcția justă, a unor abordări mai liberale. Omul modern dorește să afle mai întâi unde se află, ce anume îi întemnițează sufletul, ce se opune progresului său spiritual. El dorește să îl descopere pe acel Dumnezeu care se ascunde în spatele tuturor acelor substitute care i-au purtat până acum numele: legi, norme, doctrine, cuvinte străine de viață.

Tony de Mello spunea că „Spiritualitatea noastră violentă ne-a creat atâtea probleme“, iar „Iisus Christos a căpătat un renume prost din cauza cuvintelor rostite despre el de la înălțimea amvonului“. El adăuga că „Este foarte dificil să recunoști un sfânt, căci el arată la fel ca noi ceilalți“. Pe scurt, ce dorește Tony de Mello să ne transmită este faptul că dacă dorim să redăm credibilitatea creștinismului, noi trebuie să redescoperim profunzimea spiritului uman, să ne transcendem actualele frontiere.

Din „**Vida Nueva**“, Madrid, 12 septembrie 1987

DATE DESPRE AUTOR

Anthony de Mello s-a născut la 4 septembrie 1931 în Santa Cruz - o suburbie din Bombaz - India, într-o familie de portughezi, de religie catolică, cu o tradiție veche de 400 de ani.

Până la moartea sa, care a survenit brusc la 2 iunie 1987, Tony de Mello a fost director al Institutului de Consiliere Pastorală Sadhana, lângă Poona în India. Autor a 5 cărți best seller, cunoscut peste tot în lume pentru seminariile și cursurile pe care le-a susținut, a căutat să învețe oamenii CUM SĂ SE ROAGE, CUM SĂ SE TREZEASCĂ ȘI CUM SĂ TRĂIASCĂ.

Majoritatea oamenilor - spunea el - sunt adormiți. Ei au nevoie să fie treziți, să deschidă ochii, să vadă realitatea din ei și din afara lor. Cel mai mare dar este să fii treaz, să fii în legătură cu tine însuși, cu trupul, mintea, sentimentele, gândurile și senzațiile tale.